

ὅσπει καὶ πηγαμύρας κομφίζει,
 βλεφαρὰ τε ἀποσμήχει καὶ οὐ-
 λὰς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ἀποκαθαί-
 ρει. τὸ δ' αὖτε συν σμύρῃ λεαν-
 θένῃ, ἐνταλῇ, ὠταλγίας παρηγο-
 ρεῖ. καὶ τὸ σάκερον δ' τῆς αὐτῆς ἑ-
 ρεῖ. Δυνάμεως ἰδιαιτέρον δ' τὸν
 ἐν κύσει λίθοις θρύπτει καὶ ἐκκρί-
 νει πινόμενον. αἰγὸς δὲ ὕδρωπι καὶ
 ὑπό σάκεα πινόμενον μετὰ γάλακτος
 καὶ ἑκαστην ἡμέραν συν
 ὕδατι κλύειν πικρὸς β'. ἄλγιν
 οὖρα καὶ κοιλίαν, ἰσχυρὸν δ' καὶ ὠταλ-
 γίας ἐνταλῇ πινόμενον. ὅνῃ δ' παρὰ δέ-
 δοται νεφριτικοῖς ὑγιάζειν.

Πεὶ δὲ Λυγροῦς. Κεφ. ρ'.

* Τὸ δὲ τῆς λυγρὸς, ὃ δὲ
 15 λυγροῦς καλεῖται, ἅμα τῷ
 ἐξουρηθῆναι λιθοῦσιν πεπίπτει.
 διὸ καὶ ματαίαν ἔχει πλὴν
 ἰσορίας. ἔστι γὰρ τὸ χαλούμενον
 ὑπὸ εἰσῶν ἡλεκτρον πετρὸς φέ-
 ρον. ὅπου ποιεῖται συν ὕδατι, σο-
 20 μάχῃ καὶ βενιματιζομένη κοι-
 λία ἀμύζει.

Πεὶ δὲ μέλιτος.

Κεφ. ρα'.

Μέλι πεφτεῖται τὸ ἀττικόν,
 καὶ τούτου τὸ ὑμνίον χαλούμε-
 25 νον, εἴτα τὸ ἀπὸ τῶν κυκλάδων
 γήσεων, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς σικελίας σίμ-
 βιον χαλούμενον. ἔστι δὲ δοκι-
 μώτερον τὸ γλυκύτερον καὶ δρι-
 μύ, ἐυωδέστερον, ὑπόξανθον, οὐχ
 ὑγρὸν, ὀσμυρὸν δὲ καὶ εὐτονον,
 καὶ ἐν

strangulatus leuat, genas deter-
 get, oculorum cicatrices expur-
 gat. Taurina, si cum myrrha
 instilletur, aurium dolores le-
 nit. Aprina viribus eisdem præ-
 dita est: priuatim comminuit
 vesicæ calculos, & potu ex-
 pellit. Caprina ad aquam quæ
 cutem subijit, cum nardi spi-
 ca quotidie binis cyathis cum
 aqua bibitur, vrinamque per
 aluum extrahit, aurium dolo-
 ribus instillata medetur. Asi-
 nina traditur renum vitis me-
 deri.

Vrina lyncis. Cap. C.

Lyncis vrinā, q̄ lyncuriū ap-
 pellāt, simulac excernit, glacia-
 ri coirève in calculi duriatā, vul-
 go creditū est: quare quod de
 ea p̄ditū est, vanū esse cōvinci-
 tur. Est enim quod à nonnullis
 vocat succinū pterygophorō,
 ideo dictū q̄ pennas ad se alli-
 ciat. Id potū ex aqua, stomacho
 aluōq; fluxiōe laborātī cōueit.

Mel. Cap. CI.

Principem locū obtinet mel,
 quod Atticę regionis est, præci-
 puè ex Hymetto, mox Cycladi-
 b' infulus, & è Sicilia, cognomi-
 ne hybleū. Magis probatur dul-
 cius & acre, odoratius, subfla-
 uum, nec humectum, graue, &
 minimè fluxū, qd̄ ob sequacē
 len-

lentitiam non facile abrum-
pitur, trañtumq; refilit in digitos.
Mel absterge di vim habet: ora
venarum aperit, humores euo-
cat, qua ratione in fordida vl-
cera finusque, commodissimè
infunditur. Decoctum atq; im-
positū, abscendentē carnē glu-
tinat, medetur imperigini co-
ctum cum liquido alumine &
illitū, item aurii sonitui & do-
lori, cum fossili sale trito, tepi-
dum instillatur: lendes & foeda
capitis animalia illitum necat,
nudam glādem recutitis ope-
rit, praesertim quae circuncisio-
ne aperta nō est, fimile prap-
tium à balineo triginta diebus
emolliatur: oculorū caliginem
discutit, faucibus, tonfillis, angī-
næ collutum gargarizatūve
medetur: vrinā ciet, auxiliatur
tussi, & à serpēte percussis, cō-
tra haustū meconium, cū rosa-
ceo calidum assumitur: aduer-
sus venena fungorū, & rabiosi
canis morsus linctū aut potum
proficit: crudū tamen aluū in-
flat, tussim lacefsit, & ea de re
despumati vsus aptior est. Pri-
matum tenet in mellis genere
vernū, deinde aestiuū, hybernū
verò, vtpote quod crassius cō-
stet, deterrimum reputatur ce-
raginis halitum expirat.

Mel

καὶ ἐν τῷ ἐλκυσθῆναι ἀνατρέχον
ὡς ἐπὶ τὸν δάκτυλον. Διυάμιν
δὲ ἔχει σπικτικὴν, αἰσθημα-
τικὴν, ὑγρὴν περικλητικὴν, ὅθεν ἀρ-
μόζει ἐλκυσθῆναι καὶ κόλποις
ἐγκυσθῆναι. ἐν τῷ δὲ καὶ ἐπι- 5
πιδόν, παρακολῶ τὰ ἀφροδισι-
κά, λειχιδιάς τε δερματίτι-
ς ἐλκυσθῆναι καὶ σπικτικὴν καὶ
καταχυσθῆναι. ἡ γὰρ τε τὸς ἐν
ὧσὶ καὶ ἀλγύματα αὐτὸ εἶναι ὀρυ-
κτοῖς λείοις ἐκταθῆναι χλια- 10
ρὴν καὶ φθέρει καὶ κόπιδας φθεί-
ρει καταχυσθῆναι, λειποδέρμους
τὸς μὲν ἐκ ἀετομύων, ὡς κα-
θίστησι μαλακομύων. τῆς πα-
θῆς τῷ μέλει, μέλιστα ὡπὸ βα-
λανείου ἐφ' ἡμέρας κ' ὡπὸ κα- 15
θαίρει δὲ καὶ τὰ ἐπιστοματὰ
ταῖς κόραις, καὶ τὰ ἀεὶ βρογχον
καὶ παρὰ θύμα καὶ συνάγχατος δια-
χυσθῆναι καὶ ἀνασπαργασθῆναι
δερματίτις καὶ δὲ καὶ οὐδὲ, καὶ
βηξὴν ἀρμόζει, καὶ τοῖς ὑποέρ- 20
πετῶν διαχέει καὶ πρὸς μύω-
ρος πόσιν μετὰ ῥοδίνου τρυμν-
ον καὶ ἀνδρῶν καὶ πρὸς μύω-
τας καὶ λυσοδόνους ἐκταθῆναι
ἢ πινθῆναι. ἐστὶ μύωτοι τὸ ὁμῶν,
φυσσοδὲς κοιλίας, καὶ βηξὸς ἐ- 25
ρεθιστικόν, ὅθεν ἐκφρεσμένην δει-
χῆται. περὶ τούτου δὲ τὸ ἀει-
νον, εἴτα τὸ δερματὸν τὸ δὲ χειμ-
ερινὸν παχύ τρεῖς ἢ τέσσαρς καὶ ἐξ-
ανδίσταται πινθῶν.

Πρὶ Μέλι-

Περὶ Μέλιντος ἐν σαρδωνία.

Κεφ. ρβ'.

* Τὸ δὲ ἐν σαρδωνία ἡγωνόμῳ
μέλι, πικρὸν διὰ τὴν τοῦ ἀλ-
βίνου γλυκύ· ἀφ' ὁρίζει δὲ πρὸς ἐ-
φ' ὀλίγας· καὶ σπύλους τὰς ἐν πρὸς-
σάτω κατὰ χρίδεν.

Περὶ Μίλιτος ποντικῷ.

Κεφ. ργ'.

† Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν ἡρακλείᾳ
τῇ ποντικῇ κατὰ πῖνας κερύς
10 διὰ πῖνων ἀνθῶν ἰδιότητα μέλι·
ὃ τὰς φαρμάκους ἐξίστησι μετὰ ἐ-
φιδρώσεως· βονθουῦται δὲ πῖ-
νον ἐδίδοντες καὶ τείχεος, καὶ
οἶνός τε πίνοντες, ἵστικος αὖ ἐ-
μέπωσι τὰ αὐτὰ πρὸς σπέρμῳ.
15 ἔστι δὲ δριμύ, καὶ πικρὸς κα-
τὰ τὴν ὁσφρησιν κινουῖ. ἡρα-
κλεῦς ἐφελιν, κατὰ χρίδεν μετὰ
κόσου, μετὰ δὲ ἀλός, πικρῶμα-
τα αἶρεν.

Περὶ Σακχαροῦ μέλι-

τος. Κεφ. ρδ'.

* Κληῖται δὲ τι καὶ σακχαρὸν
εἶδος ἐν μέλιτος ἐν Ἰνδία πεπ-
20 ρότος καὶ τῇ Ἰνδαίῳ ἀραβία,
εὐρισκόμῳ ἐπὶ τῶν χαλάμων,
ὅμοιον τῇ συάσει δῆσ, καὶ θραυ-
25 μῳ ἐπὶ τοῖς ὁδοῦσι κατὰ τῶν
οἰ δῆσ, ἔστι δὲ ἐν κοίλῳ, ἐν σὺ μα-
χρὸν διεσθὲν ὕδατι καὶ ποτὲν· ὠφε-
λοῦν κύτην κεκακωμένῃ καὶ νε-
φρὸς· κατὰ χρίδεν δὲ καὶ τὰς κορὰς
ἐπιποστούς ἐπὶ χρίδεν.

Περὶ Κηρύ.

Mel Sardoum.

Cap. CII.

Quod in Sardinia gignitur
mel, amarum est: quoniam a-
pes inibi absinthio vescantur:
quo vitia cutis in facie & ma-
cula aptissimè perunguntur.

Mel Ponticum.

Cap. CIII.

Heraclia in ponto quibus-
dam anni temporibus, propria
quorundam florum dote, mel
conflatur: quod qui edere, mē-
te ab alienantur, ac sudore dis-
fluunt. Remedio sunt, esitata ru-
ta, & falsamēta, aut epotū mul-
sum, resumpta, quoties vomi-
tione reiiciuntur. acie autē est,
& olfactu sternutamenta mo-
uet. Quod cum costo illitum,
foeminarum cutem emendat,
& cum sale fugillationes rapit.

Mel Saccharum.

Cap. CIIII.

Est & aliud concreti mellis
genus, quod saccharon nomi-
natur. In India verò, & felici
Arabia in arundinibus inveni-
tur: talis modo coactum est, de
tibus, ut sal, fragile, alio ido-
nei, & stomacho vtile, si aqua
dilitum bibatur: vexata vesicæ
renibusque auxiliatur, illitū eā
discutit, quæ tenebras oculorū
pupillis offundunt.

Cera:

DIOSCORIDIS

Cera. Cap. CV.

Cera optima est subfulua, suppinguis, pura, odorata, & hilitu quadamtenus melleu referes, natione Pontica, aut Cretica. Secundum locum obtinet candidas, & suapte natura pinguis. Cadida fit hoc modo: Ex ea radit album syncerumque, atq; transfundunt in vas, quod fatis habeat marinæ ex alto petita, inspersoque nitri momēto, decoquunt: cumque iterum tertiove inferbuit, separatim vas refrigerant, ac ceræ pastillum eximunt, deterfa sorde, si qua fortē adhæsit: tum denuo indita noua maris aqua feruet, uti retulimus: & vase dempto ex igne, fundum ollulæ nouæ aqua frigida madefactū, in ceram summam suspensa manu intingunt, quo celerius cōcrefcet, & quāminima portio extrahatur. Suscepto primo ceræ orbiculo, iterum vasis imum aqua refrigeratum, tantisper in ceram immitti debet, dum tota excipiat. Orbiculi lino cōfuti, interuacante spatio, suspenduntur, & interdiu, continuo sub sole noctu sub luna asperguntur, usque dum perfectē albescant. Verum si eximius ille candor desideretur eadem

Περὶ Κηρύ. Κεθ. ρε.

Κηρύς ἀρίστος ὅταν ὁ ἰατρικὸς καὶ ἰατρολίπτος, εὐώδης τὸ καὶ ποτὴν μελιτώδη ἀπφορᾶν ἔχων, ἔπι δὲ καὶ εὐδὲς καὶ ῥυτίς ποικίλος ἢ κρητικός. ὁ δὲ ἔκλεικος, τῇ φύσει δὲ λιπαρὲς, δευτερεύει. λευκαντίον δὲ κηρὲν ἔστω κατωκίτους αὐτῷ τὸ λευκὸν καὶ κατὰρὸν, ἐμβόλις εἰς ῥύβαν καὶ νῆον, καὶ ἐπιχέας θαλάσσης πλάγας τὸ αὐτὰρ κηρὲς, ἔπειτα βραχυπίστον περὶ μελίπας. ὁ τε δὲ ἀναλίσσει δὲς ἢ τείς, κατὰρὸν πὴν ῥύβαν καὶ εἰσὺς ἑνὶ ῥυτίῳ, ἀνὶ ῥυτίῳ τὸν προχέσκον, καὶ ἀποξέους εἰς περὶ αὐτὸ ὑπαρχει ἑνταῖα, ἔπειτα ἐκ δευτέρου αὐτὸν θαλάσσιον ὕδωρ ἐπιδὲς, ἀναλίσσαντος δὲ πάλιν τὸ κηρὸς ὡς δεδύλω, ἀνελοῦ τὸ ἀγχείον ἀπὸ πυρρός, καὶ λαβὼν καὶ νῆον ῥυτίδιν τὸν πυθμῆα, περὶ νοτισμένον ὕδατι ἑνὶ ῥυτίῳ. καὶ δὲς πρῶτος εἰς τὸ κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτον, πρὸς τὸ ῥυτίον πὴν αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ πύγην, ἀνὶ ῥυτίῳ δὲ περὶ τὸν κυκλίσκον ἀφαίρου καὶ ἐκ δευτέρου καὶ δὲς τὸν πυθμῆα ἑνὶ ῥυτίῳ ὕδατι καὶ τὸ αὐτὸ πείξ, ἕως αὐτὰ πάντα ἀνὰ ῥυτίῳ, λοιπὸν λίαν διαφύας τὰ κυκλίσκια διεσῶτα ἀπ' ἀνὶ ῥυτίῳ κρέμασιν, ἡμέραν μὲν εἰς ἡλίου συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ νυκτὸς δὲ ἰσπὸς σελήνης πύξ, ἕως αὐτὸ λευκὸν ῥυτίῳ. εἰ δὲ ἄγαν τις θύξ λευκὸν περὶ σῶμα, τὰ μὲν

τὰ ἴα λοιπὰ ὡς αὐτὸς ἐνδείκνυται,
 ἢ ἴα τὸ δὲ πλεονάζει. πῶς δ' αὖτὸ
 πελαγίαις θαλάσσις, ἐν δὲ μὲν δρι-
 μυάτῃ ἐφοισι τὸν περὶ τὸν ὠκεανὸν
 τὸν ὅσον ἅπασι δὲ εἴτα ἀναιρῶν-
 5 τὰ λαγυρίῳ λεπτῷ, καὶ ἀεὶ φερεῖ,
 λαβὼν ἐν αὐτῷ ἐχρονπῇ εἴτα κυ-
 κλίπῃ ἐπὶ πᾶσι πυκνῇς ἐπιπύ-
 ρῃς ἡλιόζοισιν, ὥς αὖ λευκώτα-
 τος γίνῃται. πᾶσαν οὖν δὲ ἔαρος
 ἐπὶ τοῦτο ἐρχέσθαι, ὅτε καὶ ὁ ἥλιος
 10 τῇ σφοδρότητι αἰεῖται, καὶ γοί-
 δια παρέχει, πᾶσι τὸ μὴ τῇ κῆ-
 ρει. Διὸ αὖτε δὲ ἔχει πᾶσι κη-
 ρὲς θερμαστικῇ, μαλακτικῇ,
 πικρῶν τε μετεώρων μίγρῃ
 δὲ καὶ ἐν βοήμασιν ἐπὶ τῇ δυσεν-
 15 τερικῇ, καὶ ἀπινόμενος ὃ μετέστι
 κερχεῖα δὲ καὶ οὐκ ἐὰν τυροῦ δὲ
 ἐπὶ τῶν πηλίουσιν τὸ γάλα.

Περὶ Προπέλας. Κεφ. ρς'.

Πρόπολιν παρεληπτόν τ' ἐξαν-
 θῶν καὶ ἐν ὧν καὶ συρρακίζουσιν.
 20 μαλακίᾳ τε ἐν τῷ ὑποξήρῳ, καὶ
 μαστίχῃς τὸν ὅσον ἐφελκομένῳ. ἔ-
 σσι δὲ θερμαστικῇ ἄγαν καὶ ἐπι-
 σπαστικῇ, καὶ σκολόπων ἐλκυσ-
 τῇ. ἀφ' ἧς δὲ καὶ βηξὶ παλαιᾷς
 ὑποθυμωμένῃ, αἶρε δὲ καὶ λει-
 25 χύας ἐπιπυρρῇς οὐ εἰσέεται
 δὲ πᾶσι τοῖς σωμασὶ τῶν σμυνίων
 φύσει κηρεῖν δέει.

Περὶ Πυρῶν.

Κεφ. ρζ'.

Πυροὶ πρὸς ὑψέας χεῖρσιν ἄριστοι,
 οἱ

eadem facituri, & identidem
 recoqui operapretiū est. Nec
 defunt, qui pro marina, in mu-
 ria, quā acerrima semel aut
 iterum excoquant: dein laguni-
 cula tenui, rotunda, ansam ha-
 bente, extrahunt: postea or-
 biculos, substrato affatim ces-
 spite herbofo, insolant, donec
 candorem summum contra-
 xerit. Præcipiunt hoc obeun-
 dum munus vere, cum sol re-
 remissa vehementia humorem
 pariat, ut non faciliè liquetur.
 Cera omnis mollit, calfacit, mo-
 dicè explet corpora: datur in
 forbitione dysentericis, ac mi-
 lij magnitudine decem grana
 ceræ hausta, lac in nutritibus
 non patiuntur coagulari.

Propolis. Cap. CVI.

Propolis eligi debet flava, o-
 dorata, styracè referens, in ve-
 hemēti ariditate mollis, & ma-
 stiches more ductilis. Magno-
 pere calfacit, & euocat: acui-
 leos, & omnia infixa corpo-
 ri extrahit, in vetere tussi suf-
 fita proficit, impetigines ad-
 mota tollit: ea in alueario-
 rum foribus, cerosæ naturæ in-
 uenitur.

Triticum. Cap. CVII.

Optima è tritici generibus
 ad secundæ valetudinis vsus ha-
 n ij bentur

DIOSCORIDIS

bentur, quæ recentia, & iâ perfectè adulta, colorem luteû referunt: dein sequuntur trimestria, quæ nonnullis sitania nominantur. Itaque cruda in cibis teretes tinceas gignunt, canum morsibus profunt, manfa & imposita: confectus eorum similagine panis, plus alit, quàm cibarius: è trimestrium farina panis leuiorem cibum præbet, & qui facile in mēbra demandetur. Farina eorū cum hyoscyami succo illinitur aduersus neruorū fluxiones, quas Græci rheumatismos vocât. Itē contra interaneorum inflationes, lentigines ex aceto mulso tollit. Furfures autē in acri aceto decocti, turgentes mammas sedant: viperarum ictibus auxiliantur, & torminosis profunt. Farinaceû fermentū calfacienti, extrahēdīq; vim habet: priuatim callos pedū, clauosq; extenuat, & cætera tubercula furunculōsq; ex sale cōcoquit, & aperit. Sitaniorū farina, contra venenatos ictus cū aceto aut vino, cōmodissimè illinitur: eadē si decocta in glutini modū delingatur, cruētis excreationibus pderit: cōtra tulsim, & exasperatas arterias, cum mētha & butyro decocta, efficax est.

Tritic

αὶ πρόσφατοι καὶ τελείως ἡδυσκό-
πης, τῇ χροῖα κινδύουσιν εἶτα με-
πύτους οἱ βιμηνιαῖοι, λεγόμενοι ὅ-
τι πῶν σιταῖοι ὁμοὶ ἐν βρω-
θέντες, ἐλμυθας τρογύλας ἡ-
νῶσι, μασηθέντες ὅ καὶ καταπλα-
θέντες, ὠφελῶσι κινδύνκοις· ὅ ὅ-
τι ἐκ τῆ σιμιθάλκας αὐτῶν γινόμε-
νος ἀρτος, εὐτεροφώτερος ἐστὶ τοῦ
συγκομιστοῦ· ὁ δὲ ἐκ τῶν σιτα-
νίων ἀλεύρων, κοφρότερος καὶ ἐνα-
νάδοτος. τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀλευρον 10
συνὸ ὑποκυόμενον χυλῶ, κατα-
πλάσσεται πρὸς νευρῶν ρευματι-
σμοὺς καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις
ἐντέρων, ὧν ὅξυ μάλιστα δὲ φασ-
κοὶ αἶρει. τὸ δὲ πίτυρον συνὸ ὅξει
δριμύει λείπεται ἀφίστησι κατα- 15
πλάσσει μύρον θερμὸν, καὶ πάσης
φλεγμονῆς ἐν ἀρχῇ κατὰ πλάσμα
σύμφορον, μετὰ δὲ πηγαίου ἀφελ-
ήματος ἐν ᾧ δέν, μασσοὶ σπαρ-
γῶντας παίει, καὶ ἐκκλίνκοις ἀρ-
μόζει, καὶ τροφικῶσι. ἡ δὲ ἐκ τῶν 20
ἀλευρῶν ζύμην θερμαντικὴν ἔσται καὶ
ἐπισπαστικὴν ἰδίως τὰ ἐν πέλει μασ-
σάμενοι, καὶ τὰ ἀνὰ φύματα, καὶ
ἐκ δὲ πᾶν συνὸν δόσιν ἐκπέσει καὶ ἀ-
ναστομοί. τὸ δὲ σιτανίων πυρῶν ἄ-
λευρον, ἰσχυρότερον ἀρμόζει καὶ ἀπλά- 25
τῶν ἐν ὅξει ἢ ὀνῶν ἐν ᾧ δέν δὲ
ρόπον κόλλης καὶ ἐκκλίνκων, αἰ-
μοπιοῦντος ὠφελῆται καὶ πρὸς βήχας
καὶ ἀρτηρίας τραχυσμένους, συνὸ ἡ-
δυσκόπης καὶ βουτύρῳ ἐν ᾧ θέν ποιῆται.
καὶ ἡ ἐξ

καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρρῶν γύρις
 ἐψηθεῖται σὺν μελικράτῳ, ἢ ὑ-
 δροχάμῳ, πᾶσαν διαφορεῖ φλεβο-
 νίῳ, καὶ ὁ ἀπὸς σὺν μελικράτῳ
 ἐφθός καὶ ὠμός χαταπλαστούμε-
 5 νος, πᾶσαν φλεγμονὴν παρῆμυ-
 δεῖται μελαγκτικώτατος ἢ πᾶρ-
 ρων, καὶ παρυποψύχων· μηδὲ
 πῶς ἢ χυλοῖς πῶς. ὁ δὲ παλαιὸς
 καὶ ξηρὸς καὶ ἐαυτὸν μηδὲς π-
 σὴν, ἴσῃσι κοιλίαν ῥέουσιν. ἀλμη
 10 δὲ βραχὺς ὁ παρῆμυτος καὶ χα-
 ταπλασθεὶς, παλαιὸς κειμήλιος
 ἴσται. * κόλλα δὲ ἡ γνομένη ἐκ
 τῆς σελιδέως καὶ γύριος παρῆ-
 μύ τῶν βιβλίων κόλλησι, ἀρμό-
 ζει ἐπὶ αἰμοπτοικῶν ὑγροτέρῳ καὶ
 15 χλαεῖ χαταρροφουμένη, κο-
 χλαεῖου πηλίδος.

Πρὶ Κειθῆς. Κεφ. θ'.
 Κειθὴ δὲ ἀρίστη ἡ λευκὴ καὶ χα-
 ταρρῶ ἀποφωτέρῳ δὲ πυρρῷ. τῷ
 μύτοι γνομένης ἐξ αὐτῆς ἀλφί-
 20 τῶ ἐν τῇ ἐλίσσει χύλωσιν. ποι-
 οῦσα δὲ παρῆς τὰς δειμύτητας
 καὶ τὰς ἀπὸ ἀρτηρίαν τραχύτη-
 τας καὶ ἡκίστας παρῆς αἵ καὶ ἡ
 πνεύνη πιασμένη ἀρμόζει τροφι-
 25 μωτέρῳ καὶ οὐρητικωτέρῳ οὐ-
 σα χαταπᾶν, ὅ καὶ γὰρ συνελ-
 δεῖται μαρῶδρου πύσματι, καὶ
 φορουμένη. ἐστὶ δὲ οὐρητικὴ σπλη-
 νικὴ, φυσώδης, κακὸς μα-
 γος, συμπεπτικὴ οἰδημάτων.

δια-

Tritici pollen si ex aqua mul-
 fa, aut hydreleo decoquatur,
 omnem discutit inflammatio-
 nem. Panis & crudus, & co-
 ctus cum aqua mulsa inflam-
 mationes omneis illitu mul-
 cet: cum emolliat, & quadam-
 tenus refrigeret: sed herbis suc-
 cisve huic rei accommodatis
 admisceatur. Vetus panis aridus,
 adiectis conuenientibus,
 citam aluum cohibet. Recens
 muria macerat, illitu vetustas
 impetigines sanat. Glutinum
 ex similagine, & polline, quo
 chartæ glutinantur, sanguinem
 excreatibus prodest, si liquidus
 ac tepidum cochlearis mensu-
 ra detur forbendum.

Hordeum. Cap. CVIII.

Hordeū optimū est candidū
 purūmq; id minus q̃ triticum
 alit. Ptifana tamē ob cremorē
 in decoctione redditū, plus ali-
 mēti præbet, q̃ polēta ex hor-
 deo facta, Contra acrimonias
 atq; gutturis scrabritias, exulce-
 rationesq; pollet: quibus etiam
 triticea ptifana præfidio est: sed
 plus alit, magisq; vrinā mouet.
 Lac abundē suppeditat, si cū foe-
 niculi semine decocta forbea-
 tur. Hordeū absterget, vrinam
 ciet, inflationē parit, stomacho
 aduersatur, tumores cōcoquit.
 n iij Farina

Farina hordeacea decoquitur
in mulla aqua cum fico, vt in-
flammationes collectionesque
discutiat: duritias cum resina,
& fimo columbarum conco-
quit: cum meliloto autem, &
papaueris calyce dolores fin-
nit, qui latus excruciant: ad-
uersus intestinorum inflatio-
nes cum lini semine, foeno-
græco, & ruta, illini iuuat: stru-
mas cū pice liquida, cera, oleo,
& impubis pueri vrina, ad cō-
coctionem perducit: & cum
myrto, aut vino, aut malico-
rio, aut syluestribus pyris, aut
rubo, alui profluvia sistit: po-
dagricis inflammationibus, cum
cotoneis aut aceto prodest: de-
cocta in acri aceto, modo quo
hordeaceum cataplasma, & ca-
lida imposita, lepris medetur.
Cremor verò farinæ ex aqua,
atq; cū pice, & oleo decoctus,
puri mouedo est: cū aceto sub-
actus itidem, & cum pice, con-
tra articulorū fluxiones pro-
dest. Farina ex his aluum cohi-
bet, inflammationesq; mitigat.

Zythum. Cap. CIX.

Ex hordeo pot⁹ fit, cui Zytho-
nomē est. Is vrinā citrenes &
neruos tentat, mēbranis, præ-
sertim cerebrū vestiētibus, of-
ficat: inflationē parit, vitiosum
fuc-

διαφορεῖ δὲ τὸ ἄλευρον αὐτῆς
μετὰ σύκων καὶ μελιμυράτου ἐν-
δὲν οἰδύματα καὶ φλεγμονάς συμ-
πίπτει δὲ καὶ τὰς σκληρίας με-
τὰ πίσης καὶ ῥιπίνης καὶ σπεί-
σεως κόπρου· σὺν μελιλωτῶ 5
δὲ καὶ καδύαις ἀνωδυμῖαν πα-
ρέχει τοῖς πλευρῶν ἀλγούσι· χα-
ταπλάσσεται δὲ καὶ πρὸς ἐμ-
πνευματώσεις ἐντέρων μετὰ λι-
νοσπέρμου καὶ πήλαος καὶ πηγά-
νου· μετὰ δὲ πίσης ὕδατος καὶ κν- 10
εῦ καὶ οὔρου παιδὸς ἀφόδρου
καὶ ἐλαίου, χοιρέας ἐκπέπτει.
Ὡς μυστήν δὲ ἢ οἶνον ἢ ἀρχά-
σιν ἢ βάλανον ἢ σιδήριον, κοιλίας ρεύ-
ματα ἱσθί· σὺν κυδωνίῳ δὲ ἢ
ὄξει, ποδαγρικὰς φλεγμονὰς ἀ- 15
φαιεῖ· ἐν δὲ μετὰ ὄξυι δρι-
μύως ὅν τρέπον ἀμύλνους, καὶ
δερμὸν ἐπιπείθετον, λέπτους ὑ-
γιάζει· χυλωδὲν δὲ τὸ ἄλευρον
σὺν ὕδατι καὶ ἐν δὲ σὺν πίσει
καὶ ἐλαίῳ, πνοπτόν ἐστι· Ὡς ὄξει 20
ὃ χυλωδὲν καὶ ἐν δὲ μετὰ πί-
σης, πρὸς τὰ τῶν ἀνδρῶν ρεύμα-
τα ἀμύλνει· τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἄ-
λευρον κοιλίας σαλπικῶν, καὶ φλεγ-
μονῶν περιὺν πικόν.

Περὶ Σύδου. Κεφ. ρθ'. 25

Σύδος σκευάζεται ἐν τῇς κρι-
στῆς· ἐστὶ δὲ διουειπτικός, καὶ νε-
φρῶν καὶ νεφρῶν ἀπικτός, καὶ μάλι-
τα μινίγρον κακαπτικός· πνευμα-
τωπικός τε καὶ γρονητικός κακο-
χυμῶν.

χυμῶν, καὶ ἕφανα πᾶσι πωπι-
κός. εὐδρῆς δὲ καὶ ὁ ἕφας γίνεται
βρεζόμνος αὐτῶ.

Πεὶ Κούριδος. Κεφ. ςβ.

Καὶ τὸ καλούμενον δὲ κοῦρι-
5 σκωζόμνον δὲ ἐν τῇ κριθῇ, ὡ
καὶ αὐτὸ οἶνον πύματι πολλὰ κί-
σθωνται, καὶ δαλγῆς ἐστὶ καὶ κα-
κοχυμον, καὶ τῷ νεύρου βλαπτικόν.
σκωζέει δὲ καὶ ἐν πυρῶν τοιαύ-
τα πομαται, ὡς ἐν τῇ περὶ ἐσπε-
10 ραν ἰσχυρὰ καὶ βρετανία.

Πεὶ Ζεῆς. Κεφ. ςγ.

Ζεῖα διττὴ ἡ μὲν γὰρ α-
πλὴ, ἡ δὲ δίκωκος καλεῖται,
ἐν δυοῖν ἐλύττοις ἔχουσι συ-
εζευγμένον τὸ σπέρμα. ἐστὶ δὲ
15 τσοφικώτερον μὲν κριθῇ, εὐσο-
μος ἀτσοφώτερον δὲ πυρῶν ἀρ-
τοποιουμένη.

Πεὶ Κεῖμνον.

Κεφ. ςδ.

Κεῖμνον ἀρότερον ἐστὶ τῇ κα-
20 τσοφιστῇ ἢ αλεύρου γινόμενον ἐκ
τε ζείας καὶ περῶν, ἐξ οὗ ὁ πλεῖς
γίνεται. ἐστὶ δὲ ἱκανῶς τσοφικόν καὶ
εὐκατάρκτερον, σαλπικώτερον δὲ
κοιλίας τὸ ἀπὸ τῆς ζείας μάλι-
κα περὶ ὠχρίσης.

25 Πεὶ Οὐράς. Κεφ. ςε.

Καὶ ἡ ὕλη δὲ ἐν τοῦ αὐτῆ
γῆρας ἐστὶ τῆς ζείας ἀτσοφώτερον
δὲ κατὰ πρὸς ἐκείνης ἀρτοποιεῖ-
ται δὲ καὶ αὐτῇ. καὶ κῆμνον ἐξ αὐ-
τῆς ὡς πᾶσι γίνεται.

Πεὶ Αἰθή-

succū creat, elephātiasingignit:
perfusū Zytho ebur, obsequio-
sū & operi tractabile redditur.

Curmi.

Cap. C X.

Fit & ex hordeo potus, quē
curmi nomināt, eoque sape po-
tu, pro vino utitur: verum do-
lorem capitis mouet, malum
succū gignit, neruis nocet. Cō-
similia etiā potus genera ex tri-
tico fieri solent, in Iberia, quæ
occidentē spectat, & Britānia.

Zea, seu semen. Cap. C X I.

Zea duorum generum est:
vna simplex, altera in geminis
putaminibus grana bina iūcta
gerit, ob id dicoccos appellat.
Plus quàm hordeū alit, ori gra-
ta: digeritur in panificia, minus
quàm triticum alens.

Crafsior farina.

Cap. C X I I.

Crimnon crassior est ex Zea
triticoque farina, ex qua pul-
tem faciunt. Abundē alit, faci-
lē conficitur, aluum vehemen-
tius adstringit, si Zea, ex qua fit,
prius torreatur.

Siligo.

Cap. C X I I I.

Eidem generi sigillo adscri-
bitur, sed minus aliquanto nu-
trit: in panes, ut Zea, cogitur. Fit
quoque filigine crassior farina,
quam Græci crimnon vocitāt.

η ιιij Athera

DIOSCORIDIS

Athera. Cap. CXIII.

Athera ex Zea fit tenuissimè molira: est autè forbitio, quasi liquida pultricia, infantibus conueniens, & cataplasmatibus efficax.

Tragos. Cap. CXV.

Tragos quandam halicæ frugis figuram gerit: multò minus, quàm Zea nutrit, quòd multum acerbis habeat: quare ægrius conficitur, aluūmq; magis emollit.

Auena. Cap. CXVI.

Auena genicula quandam habet, folio & stipula triticū imitatur, & in cacuminibus depēdentes paruulas veluti locustas bipedes gerit, in quibus semen continetur, vtile ad cataplasmata, vti hordeum. Pulve huius aluus sistitur, prodest tussicibus in forbitione succus.

Oryza. Cap. CXVII.

Oryza frugum generis est, in palustribus riguisq; nascens. Mediocriter alit, sed aluum suppressit.

Halica. Cap. CXVIII.

Halica fit ex Zea, quā dicoccon appellauimus: plus alit, q̄ oryza: aluū magis cohibet, stomacho longè vtilior. decocta in aceto illitæque lepras tollit, vnguium

Περὶ Ἀθήρας. Κεφ. ριθ'.
Ἀθήρα δὲ ἐκ τῆς ἀλλοτρίων
νῆς εἰς λεπτὴν ζείας σπυρίδα· ἔστι
ἢ ῥόφημα ὡς ποσὶν πελτόειον ὑγρὸν,
παίδεσι ἀμύδιον· πικρὴ δὲ καὶ εἰς
τὰ καταπλάσματα.

Περὶ Τράγου. Κεφ. ριθ'.
Τράγος τὸ ῥῆμα μὲν παρὰ
πλησίως τῷ χόνδρῳ ἔοικεν· ἄβο-
φώτερος δὲ παρὰ πλεονάζει, διὰ
τὸ πολὺ ἔχειν τὸ ἀγροῦδες. διὸ
καὶ δυσκατέρχαστος ὅστις, καὶ κοιλίας
μαλακτικὸς.

Περὶ Βρώμου. Κεφ. ριθ'.
Βρώμος κάλαμος ὅστις, πυ-
ρρὸς ὁμοίως καὶ τοῖς φύλλοις,
ρόνασι δὲ διελημμένος· καρπὸν
δὲ ἔχει ἐπ' αἰσῶ ὡς σπῆλαι· ἰσ-
δια δίκωλα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα
χρησίμους εἰς καταπλάσματα
ὡς ἡ κριθή· καὶ πέλτος δὲ ἐξ αὐ-
τοῦ γίνεταί σαλπικὸς κοιλίας. ὁ
δὲ ἐξ αὐτοῦ χυλὸς ῥοφούμενος
βίωσιον ἀμύδιον.

Περὶ Ορύζης. Κεφ. ριθ'.
Ορύζα τῶν σπληνῶν ὅστις εἶδος,
φυομένη ἐν ἐλώδεσι τέπειρος καὶ ὑ-
γροῖς. τριόφιμος δὲ μετεώρος καὶ
κοιλίας σαλπικῇ.

Περὶ Χόνδρου. Κεφ. ριθ'.
Ὁ ὃ χόνδρος γινέται μὲν ἐκ κα-
λημύνης δίκωκου ζείας· τριόφιμος
τερος δὲ ορύζης στεγανικώτερος
κοιλίας· εὐτομαχόπερος δὲ μάλ-
λον· αἶρεται δὲ καὶ κέως ἐν ὅλῃ
ἐν ἡ-

ἐλκιδὲς καὶ καταρσιδεῖς, καὶ λε-
 κτοὺς ὄνυχας ἀφίσησι, καὶ αἰγυλώ-
 πα ἀγρὸν ὡς ἀφισπείρει. Ἐκλυ-
 σιὰ τε τὴν ἀφελίμα ἀπὸ τοῦ
 μὲν ἀλγυμῶτος δυσεντέρου ἐν-
 5 δετον. Πρὶ Κέγχρου. Κεφ. ρβ'.

Κέγχρος ἀποφωτέρεται τῶν λοι-
 πῶν σιτηρῶν, ἀρτοποιῶν δὲ ἢ
 ὡς ὅτε πλεονέκτησι σκευαδένου καὶ
 ἰσχυρῶς δὲ καὶ ἐν γαστρὶ. φωγδε-
 10 σι δὲ καὶ βιβλῆται εἰς τὰς καὶ πυ-
 ρωδῶν, σφίφων καὶ τῶν ἀλγυμῶ-
 τῶν ὅτι βλάπτει.

Περὶ Ελύμου. Κεφ. ργ'.

Ελύμος, οἱ δὲ μελίνου, τῶν σι-
 τηρῶν ὅτι ἀπερμάτων, κέγχρου
 ὁμοία. ὡς πλεονέκτησι σιτηρῶν
 15 καὶ ὡς ὅτε τὸ αὐτὸ ἀγρὸν ὡς, ἀ-
 ποφωτέρεται ὡς τῶν κέγχρου καὶ
 ἡπὶ σιτηρῶν.

Πρὶ Σητάμου. Κεφ. ρδ'.

Σητάμου κακοσμάχου, καὶ δυσ-
 ωδίας σφύματος πικρῶν, ὅπο-
 20 ταν βίβρωσκόμῳ ἐμμένει μετὰ
 ξυ τῶν ὀδόντων κατὰ πλάττειν ὅ-
 διαφορεῖται ἐν νεύροις παχύτι-
 τας, καὶ τὰ ἐν ὅσιν ἀλάσματα, καὶ
 φλεγμοναὶ καὶ πυρίματα, καὶ κά-
 λων ἀλγυμῶτα, καὶ κεράτου δὴ-
 25 γμα ἀφισπείρειται ὡς ὅτι δὲ κα-
 φαλῆς ἀλγυμῶτα ἐξ ἐγκύσεως
 γινόμενα παρὰ μὲν δὲ ἢ δὲ πᾶ-
 κατὰ λειπείσαι ἐν οἶνῳ τὰ αὐτὰ
 πιεῖ μάλα. ὅφω φλεγμοναὶ ὅφω
 φαλῶν καὶ ἀφισπείρειται ὡς ὅτι
 γίνεται

vinguium scabritias extricat, in-
 cipientibus æglopiis mede-
 tur. Decoctum dysentericis,
 quos excruciat dolor, infusum,
 idoneum est.

Milium. Cap. CXIX.

Milium in panes coactum,
 minus cæteris frugibus alit, si-
 flit pulve sua aluum, vrinam
 cit. Torretur milium, feruens-
 que in sacco ponitur, vt tor-
 minibus, reliquisq; doloribus,
 si foueatur, auxilio sit.

Panicum. Cap. CXX.

PANICVM frumenta-
 ceis seminibus annumeratur,
 milio simile, eodémque mo-
 do in panes subigitur: eodém
 habet vsus, minus tamen & nu-
 trit, & stringit.

Cefama. Cap. CXXI.

SESAMA stomacho in-
 utilis cibis, halitus, grauitatem
 facit, quoties inter manden-
 dum commissuris dentium in-
 hæsit: nervorum crassitiam il-
 litu discutit, medetur auribus
 fractis, ambustis, inflamma-
 tionibus, coli doloribus, & ce-
 raste morbis: capitis dolo-
 res, qui æstuatione concitan-
 tur, ex rosacea lenit: eadem
 efficit harba decocta in vino,
 præsertim inflammationib; o-
 culorum doloribusq; prodest.

Ex ea

DIOSCORIDIS

Ex ea fit oleum quo Ægyptij
vtuntur.

Lolium. Cap. CXXII.

Lolium quod inter segetes
nascitur, molitū, illitu nomas,
putrescentia vlcera, gangre-
nāsque emarginat: sanat cum
raphanis, sale & aceto feros
lichenas: & ex aceto, & sulphu-
re viuo, lepras: strumas quoq;
discutit, cum fimo columbi-
no, et lini semine decoctum in
vino: rumpit, quæ ægrius ad co-
ctionem perducuntur. Deco-
ctum ex aqua mulsā, vtilissimè
ischiadici illinitur: si cum po-
lenta, thure, myrrha, aut croco
suffiatur, cōceptionē adiuvat.

Amylum. Cap. CXXIII.

Amylum ex eo appellatum
est, quod sine mola fiat. Opti-
mū ex trimestri, natione Cre-
ticum aut Ægyptium. Ratio
faciundi amyli hæc est: Pur-
gatum trimestre triticum ma-
descit quinquies die, & si fie-
ri potest, nocte: cum emolli-
tum fuerit, effunditur sensim,
sine agitatione, aqua, quod mi-
nus cremor vtilis vnā exclu-
datur. vbi molissimum esse vi-
detur mutata aqua pedib⁹ cal-
cari oportet: rursus infusa, te-
ri: tum demum enatantes ibi
furfures incerniculo eximēdi,
reliquūq;

γίνεται δὲ καὶ ἑλαιον ἐξ αὐτοῦ ὅ-
οι αἰγύπτιοι χρῶνται.

Πρὶ Αἰθας. Κεφ. ρκβ.

Αἰθα, οἱ δὲ δύστρος, αἶρα ἡ γινο-
μένη ἐν τοῖς πυροῖς ἀλεομένη. 5
διωαμιν ἔχει ἀεὶ χαρακτικὴν νο-
μῶν καὶ σπινθῶν καὶ γαγγραινῶν.
μὲν ῥαφάνων καὶ ἀλῶν καταπλασ-
σμένη καὶ καλῶς ἀγρίως καὶ λεί-
πας συνθεῖται ἀπύρεον καὶ ὅξει
θεραπείῃ· συνθεῖται καὶ σπινθῶ-
ν καὶ λινῶν σπέρματι· ἡ μὲν ἐν οἷς 10
νοχιάσας διαλύει· καὶ τὰ δύστρο-
πία ῥησσει. ἰσχυρὰ δὲ καὶ τὴν με-
λαγχολίαν ἐκκαθαίρει καὶ καταπλασ-
σμένη ὠφελεῖ· συνθεῖται ἀλφίτῳ ὅ ἢ
σπύρην ἢ κρόκῳ ἢ λιβαγιῶτι· ὅπου
δυμικωδὴ συνδυεῖται συνθεῖται 15
σιν. Πρὶ Αμύλου. Κεφ. ρκγ.

Αμύλον ὀνόμασται, διὰ τὸ
χωεῖς μύλου κατασκευάζεσθαι.
αἶρετον δὲ ὅτι τὸ σκευάζόμενον
ἐν πυρὶ σταιίου, κρητικὸν δὲ ἢ
αἰγύπτιον. σκευάζεται δὲ ἐν πυ- 20
ρὶ σταιίου καὶ δαρυῖ, βρεχο-
μένη πεντάκις ἢ ἡμέρας, εἰ δυ-
νατὸν δὲ καὶ τῆς νυκτός· ὅταν δὲ
μαλακὸς γένωται, δεῖ παρὰ τὸ
ὑδὸρ ἐκχεῖν χωεῖς τὰ κητεῖν, ἵνα 25
μὴ συνεκκλύζηται τὸ νόστιμον. ἐ-
πὶ δὲ παρὰ τῇ μαλακώτατος
γυμνός, ἀποχέας τὸ ὑδὸρ τεύ-
χεν τοῖς ποσὶν, εἴτα ὑδὸρ ὅπου χέ-
οντας τεύχεν· εἴτα ἀναρτῆσαι
τὸ ὑψιστάμενον ἀπὸ τῆς ἡδμῆς, 30
καὶ

7 ἢ τὸ λοιπὸν διηθήσαντας ἐμβα-
 λειν εἰς ὑλιστήρα, διυλίσαντας τε
 εὐθεὶας φύγειν ἐπὶ κεραμίδων
 καμνῶν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτω ἐνικμον
 9 ἢ καὶ ἐπὶ ὀλίγον μείνη ὀξίζε. ποι-
 5 εἰ δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν ῥεύματα
 καὶ κοιλότητας καὶ φλυκταίνας· τέλ-
 12 λει δὲ καὶ αἵματος ἀναγωγὰς πινό-
 μωρον, καὶ τὰς περὶ ἀρτηρίαν πορεύ-
 νη· μύζονται δὲ καὶ γάλακτι καὶ
 10 περὶ σφῆμασι. σκευάζεται δὲ καὶ
 ἐν ζείᾳς βραχέϊσιν καὶ πυλνεί-
 σιν πρὸς μίαν ἢ δευτέραν ἡμέ-
 15 ραν, καὶ ταύτας τρέπον ἀποθι-
 βείσιν διὰ τῶν χερῶν καὶ ξηραν-
 θεῖσιν ἐν ὀξυτάτῳ ἡλίῳ ὡς πρὸς
 εἰρηται· τὸ δὲ ταῦτον ἄρετον μὲν
 15 πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, πρὸς δὲ τὰ
 λοιπὰ εὐθετον.

Πρὶ τήλεως ἀλεύρου. Κεφ. ρηδ'
 Τήλεως, καὶ τὸ ἐν τῇ τήλεως ἀλευ-
 ρον μαλακτικὴν καὶ διαχυτικὴν
 20 ἔχει δύναμιν· καταπλασσόμενον
 δὲ λεῖον συνὶ μελικράτῳ ἐφ' ὅτῳ,
 ποιεῖ πρὸς φλεγμαῖνας τὰς ἐν τῷ
 καὶ ἐκ τῶν συνὶ νίβῳ ὃ καὶ ὀξείας
 καὶ ἀπασθεν, ἀπλῶς μολοῖ. τὸ δὲ
 25 ἀφέψημα αὐτὸ ἐν γάλακτι εἰς τὰ
 γυναικεία· ὅπου καὶ φλεγμοναῖς ἢ
 30 μύζον συνίσταται. σπλήν καὶ δὲ καὶ πεί-
 ρας καὶ πίτυρα, καὶ ἀγώνας τὸ ἀ-
 πόθλιμμα αὐτὸ ἐν ὕδατι ἐψηθεῖ
 35 σιν· συνὶ σέσαπ δὲ χυνοῖς πρὸς τι-
 θεῖ· αὐτὸ περὶ μάλασσον καὶ ἀνευ-
 ρωτὸν τὸν περὶ τὸ ὑπεραν τὸ πους.

χλωρὰ

reliquumq; quallo sportisque
 ficcatum tegulis nouis confe-
 ctum torreatur flagrantissimo
 in sole : nanque si paulisper
 vnum maneat, acorem concipit.
 Contra fluxiones oculorum,
 pustulas, cauaque vlce-
 ra efficax est : sanguinis reie-
 ctiones potu cohibet, exasper-
 ratas fauces lenit, laeti atque
 obsoniis admiscetur. Fit etiam
 amyllum ex Zea, quæ macera-
 tur, ac eluitur vno aut altero
 die, & subactæ farinæ modo
 manibus subigitur : pressâque
 feruentissimo in sole, vt antè
 retulimus, exiccatur : nullius in
 medicina vsus, ad alia tamen
 conueniens.

Fœnū græcū. Cap. CXXIII.

Fœnigræci farina vim habet
 emolliendi discutiendiq; in a-
 qua mullâ decocta aduersus
 tam internas, q̃ externas inflā-
 mationes, efficaciter illinitur :
 lienem cū aceto, & nitro trita
 extenuat. Succus decocti eius
 fœminarum malis subuenit : &
 siue tumor, siue præclusio sit
 vuluæ fouet, & infidet. Fenigre-
 ci in aqua decocti cremor ex-
 pressus, capillos, furfures, & ma-
 nantia capitis vlcera purgat : lo-
 cos dilatat, et emollit, si cū anse-
 rino adipe pefsi vice subiiciat,

Viride

DIOSCORIDIS

Viride cum aceto vtilissimum imbecillib⁹ locis, & vlcera sentientibus. Decoctum eius prodest aduersus tenefmos, foetidamque dysentericorū proluuiem: Oleū quod ex eo exprimit, & myrtho, capillos & genitalium cicatrices absterget.

Linum. Cap. CXXV.

Linum vulgò notum est, cuius semē easdem quas foenum-graecum vires habet. Discutit & emollit omnem intus foris-que inflammationē, cum melle, oleo, exiguaque aqua decoctum, aut melle cocto exceptum: vitia cutis in facie varis-que crudum tollit, illitum cum nitro & ficulneo cinere, parotidas duritiāsque discutit: vlcera quae serpunt, fauosque, cum vino decoctum expurgat: vngues scabros eximit, cū pari modo nasturtij & mellis: vitia pectoris extrahit si ex melle in eclegmatis vicem substituitur: tussim lenit, venerem stimulat, si farina piperis, & melle exceptum, pro placenta largius adsumatur. Hui⁹ decoctum interaneorum vulu-que erosionibus immittitur, alui excrementa euocat, ad vulu-que iustificationes in defesio-nibus perquam vtile.

Cicer

χλωρά δὲ μετ' ὅροις ἀπονοῦσι
τόποις καὶ εἰς κοιλίαις ἀρμόζει.
τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς πρὸς τρυ-
φεύους καὶ δυσόδιον ὑποχολή-
ματα δυσεντερικά. τὸ δὲ ἀπὸ
αὐτῆς ἔλαιον μετ' μυρσίνης σιλή-
χει τείχας, οὐλὰς τε ταῖς ἐν αἰ-
δοίοις.

Πρὶ Λίνου. Κεφ. ρκε.

Λίνον γινώσκοντες, διδάσκοντες δὲ
ἔχει τὸ σπέρμα πῶς αὐτῷ τῇ
τίλει. διαφορῶν καὶ μαλακῶν
πάντων φλεγμονῶν ἐντός τε καὶ
ἐκτός, συν μέλιτι καὶ ἔλαιον ἢ
ὑδατι ὀλίγα ἐψηθὲν, ἢ ἐφθῶ
μέλιτι ἀναμιχθὲν· αἶρεται δὲ καὶ
ἐφθῶς ὧδον καὶ ἰσχυροῦς συν
νίτρω καταπλασθὲν καὶ σύκοις.
συν κοίμῃ δὲ, παρωτίδας καὶ
σκληρίας διαφορεῖ· ἐρπητας τε
συν οἶνω ἐψηθὲν καὶ κνεία ἐκ-
καθαίρει· ὄνυχας τε λευκοῦς ἀ-
φίστησι συν καρδάμων ἴσῳ ἢ μέ-
λιτι· ἀνάζει δὲ καὶ τὰ ἐν θώρα-
κος συν μέλιτι ἀπὸ ἐκλεικτῶ
λειφθὲν καὶ βήχας παρηγορεῖ,
παιερμαῖ δὲ ἢ πρὸς ἀφροδίσια
μυθῶ μέλιτι ἢ πεπύρει ἀπὸ κο-
πίης πολὺ λαμβανόμενον. καὶ τὸ
ἀφέψημα δὲ αὐτῆς ἐνέεται πρὸς
ἐντέρων καὶ ὑστέρας διηγεύους,
ἢ ἐν κοιλίᾳ ἀπειπομένων καὶ
φλεγμονῶν ταῖς ἐν μήτρᾳ εἰς ἐ-
κείδισμα, ὥσπερ τὸ τῆς τίλειος
ἐν γαστρί.

Πρὶ

Πρὶ Ερεβίνθου. Κεφ. ρκς'.

Cicer. Cap. CXXXVI.

Ερεβίνθος ὁ ἡμερς, ἐνκοίλι-
ος αὐρητικός, πνευμάτων ῥυνη-
τικός, ἐν ῥεοίας πλεμπητικός,
καταμύλων ἀγῶρς καὶ ἐμ-
5 ἐρύων, καὶ γάλακτος ῥυνητικός,
καταπλάσσεται δὲ μάλιστα συν
ὀρέβοις ἐφθός, πρὸς ὀρχεων φλε-
γμονὰς καὶ μυρμηκίας, πρὸς
τε λώρας καὶ ἀχῶρας καὶ λει-
χῶας καὶ τὰ καρκινώδη ἔλκη καὶ
10 κακοῦσι συν κρεῖν καὶ μέλιτι.

CICER fatium aluo ido-
neum est, vrinam ciet, infla-
tionem parit, colorem com-
mendat, menses ac partus ex-
pellit, lac auget, cum eruo deco-
ctum illinitur ad inflamma-
tiones testium, verrucosas in-
formicationes, ad scabiem vl-
cera capitis manantia, impeti-
ginésque: contra carcinoma-
ta, & vlcera, quæ cachœthe vo-
cantur, cum melle & hordeo
prodest. Alterum genus arie-
tinum nominatur: vtrunque
cit vrinam, dato cum rore mari-
no, hydropicis aut regio mor-
bo laborantibus, eorum deco-
cto. Lædunt ea exulcera-
tam vesicam, & renes. In ver-
rucarum formicantium pen-
filiūmque genere, prima luna
singulis granis singulas tangūt,
eæque grana linteolo deligata
abiici post se præcipiunt, ita
decidere eas arbitratur. Syl-
uestre cicer, foliis satiuo simi-
le est, odore acris, sed semine
discrepat: idem quod satium
præstat.

Καλεῖται δὲ τὸ ἔτερον αὐτῶν
εἶδος, κρεῖος. ἀμφότεροι δὲ εἰσι
δυσρητικοί, διδομῶν πρὸς ἰ-
κτερεν καὶ ὑδρωπά τῷ ἀφελί-
ματος αὐτῶν συν λιβανωπιδι.
15 βλάπτουσι δὲ καὶ κύστιν εἰλη-
μῶν καὶ νεφρῶν. πρὸς δὲ μυρ-
μηκίας καὶ ἀκροχορδόνια νεοκην-
νίας οὐσας, ἔγιοι ἐκείνης ἐξοχῆς ἐ-
ρεβίνθω λαύοντες ἀλλω καὶ δῆ-
λω, εἰς τὸ ὀδόνλω ἀποδύσαντες
20 αὐτὸς, ῥίπτειν εἰς τοῦ πύσω κα-
λεύουσιν, ὡς ἀποπτόουσιν τῶν
ἀκροχορδόνων. Γίνεται δὲ καὶ
ἀγῶς, ἐρεβίνθος ὁμοίος τοῖς φύλ-
λοις τῷ ἡμέρῳ ὁσμῇ θριμύς, τῷ
καρπῷ διαφέρων· τοῦτον πρὸς ὀ-
25 σα καὶ ὁ ἡμερς.

Πρὶ Κυάμας ἑλληνικῶ. Κεφ. ρκς'.

Faba. Cap. CXXXVII.

Κυάμας ἑλληνικός πνευματώ-
δης, φουαώδης, δύσπεπτος, δυσό-
νητος, βίη δὲ σύμφερς καὶ σαρ-
κῶν ῥυνητικός, * μέσος περμῶν
καὶ

Faba inflationem excitat, æ-
grè concoquitur, tumultuosa
somnia facit, tussi confert, car-
nem gignit, media calidi, fri-
gidiq;

DIOSCORIDIS

gidiq; natura. Decocta in po-
fca, & cum suo cortice esitata,
dyſenterias, & coeliacorū pro-
fluuia ſiſtit: contra vomitiones
conuenienter manditur. Infla-
tio leuior contrahitur. ſi aqua
prior inter coquendū abiicia-
tur. Viridis plus negotij ſtoma-
cho exhibet, maioremq; flatū
parit. Lométum eius, & per ſe,
& cum poléta illitum, inflam-
mationes quas vulnus excita-
uit, mitigat: cicatrices cōcolo-
res facit, turgentes grumofa
cte mammas, etiam ſi inflāma-
tione tentétur, adiuuat: lac re-
ſtinguit, furūculos, fugillata, pa-
rotidasq; cū foenigræci farina
& melle diſcutit: cum roſa au-
tem, thure, & oui candido, p-
cidétes oculos, tumores, vuā-
que, reprimi: ſubaſtū vino, ſuf-
fuſiones & icte oculorum re-
creat. Manducata ſine cortice
faba, ad auertendas fluxiones,
fronti illinitur: decocta in vi-
no teſtium collectiones ſanat:
quo tardius pubes erūpat, pue-
ris imo ventri illinitur, vitiligi-
nem purgat. Fabarum corti-
ce illiti capilli, qui poſt euulſio-
nem renaſcūtur, graciles cūnt,
& minus alimenti capeſſunt,
cū polenta, ſciſſo alumine, &
veterē oleo impoſiti cortices,
ſtrumas

κὺ λυχνῶ. ἐνδεῖς δὲ σὺν ὀξύ-
κράτῳ κὺ σὺν τῷ λίπτι ἐπιόμα-
νος, δυσεντερίας κὺ κοιλιακῆς ρύ-
σεως ἐπέχει· κὺ πρὸς ἐμῆτους δὲ
ἐνδεῖος βρωδεῖς. γίνε^ν δὲ ἀφυσ-
σώπεις τὸ πρῶτον ὕδατος κτ¹ 5
τ² ἐλθόν ἀποχρυσῶν. ὃ δὲ χλω-
ρὸς κὺ χακοσμα χῶττος κὺ φουσ-
σωδέσπερος. τὸ δὲ δέυνεν τ³ κινά-
μου καταπλασθέν καὶ ἐαυτὸ τε
καὶ σὺν δέφίτῳ, τὰς ἐκ πληγῆς
φλεγμονὰς πρῶται· κὺ οὐλὰς ὁ- 10
μοχρῶς ποιεῖ, κὺ μαστὸς χονδρι-
ῶντος κὺ φλεγμαίνοντος ὠκυέτι·
γάλα τε σβέννισι. σὺν μέλιτι δὲ
κὺ πηλίνῳ ἀλεύρω δοσῖνας κὺ πα-
ρωτίδας κὺ ὑπώπια διαφθεῖ. σὺν
ρόδῳ τε κὺ λιβάδι κὺ τῷ τῆ δού 15
λευκῷ, ὀφθαλμῶν περιπώσεως κὺ
σαφυλώματα κὺ οἰδήματα σέλ-
λει· φουρῶν δὲ σὺν οἶνῳ, συγ-
χύσεις καὶ πληγὰς ὀφθαλμῶν
καθίστησιν· εἰς τε ἀνακέννημα ρεύ-
ματος χροῖς τὰ λέπεις μασ- 20
σηδεῖς, ἐπιτίθειται κατὰ τὸ με-
τώπῳ, καὶ διδύμων φλεγμο-
νὰς ἐνδεῖς ἐν οἶνῳ διεσπύει·
καὶ τοῖς ἐφθασαῖοις δὲ τῶν παι-
δων καταπλαστέμῳ, ἀνήρους
ἐπιπλὺ πηρεῖ· σπινθεῖ δὲ κὺ δέ- 25
φῆς. τὸ δὲ λέπτι καταπλαστέμε-
να, τὰς ἐκ πληγῆς τοῖς χροῖς ἀ-
πεόφους κὺ ἰσχνὰς κατασκευάζει.
μετὰ δὲ ἀλφίτου καὶ ὀρεῖς καὶ
ἐλαίου καταπλασθέντα παιδαῖ,
ρορεῖ δὲ

χοιρέδους διαφορεῖ καὶ ἕρια βέ-
πει τὸ ἀφέλημα αὐτῶν. ὁπι-
τίσεται δὲ καὶ πρὸς τὰς ἀπὸ
τῶν βδέλλων αἰμορροΐας λε-
λεπομένους εἰς δύο διαφερεῖς
καὶ δ' ὁ παρὰ σφικνὴν, ἐπεὶ χει-
ρὸς στῦπυρ μύθος κατὰ τὸ ἥμι-
τόμιον.

Πρὶν Κυάμιν ἀγυπτιῆν.

Κεφ. ρηθ.

- Ο δὲ ἀγύπτιος Κύαμος ὁ ἐγγίσι
10 ποντικὸν καλοῦσι, πλείους μὲν γί-
νεται ἐν ἀγύπτῳ, καὶ ἐν Ἀσίᾳ δὲ
καὶ ἐν κικινίᾳ ἐν ταῖς λίμναις εὐ-
εῖσκεται. ἔχει δ' οὖλον μέγα ὡς
πέτσον, χαυλὸν δὲ πυρραῶν,
καὶ δούκτυλον τὸ πάχος· αὐτὸς
15 δὲ ῥοδύχριον, διηλάσων μήκω-
ρος ὁπρὸς ἀπανθίσαν φέρει φυσκία
παρὰ πλῆστα θυλακίσκοις, ἐν οἷς
κύαμος μικρὸς ὑδαίρων τὸ πῶ-
μα ὡς πομφόλυξ· καλεῖται δ' ἡ
βώρειον ἢ κιβώπιον, διὰ τὸ ἔχει
20 τείαν δ' κυάμιν γίνεσθαι αὐτὴ ἐν-
πυρραῶν ἐν ἡμισβόλῳ. ὅτω τὸ
εἰς τὸ ὕδωρ ἀφιεμύνα. ῥίζα δὲ ὑ-
περὶ πυχτέρα καλὰ μὲν βίβρω-
σκει μὲν ἐφ' ὅτῃ καὶ ὡμὴ· κολλο-
κασία καλουμένη. ὁ δὲ κύαμος
25 βίβρωσκειται μὲν καὶ χλωρὸς. ἐν
εἰσθεῖς δὲ γίνεται μέλας, καὶ
μείζων τῷ ἑλληνικῷ· ἔχων δὲ
ναμιν συππινῶ καὶ ἐν σόμαζον·
ἀρμύζει δὲ δυσεντερικοῖς, καὶ
κοιλιακοῖς τὸ ἐξ αὐτῶν ἀλκυρεν
ἐπιπυρραῶν.

strumas discutiunt: decocto ea-
rum lanæ inficiuntur. Faba de-
pto cortice in illas parteis diui-
sa, in quas suapte natura scindi-
tur, imponi solet sanguinis de-
fluxionibus ab hirundine con-
citatis: nanque eas suppressit,
si semisecta apprimatur.

Faba Ægyptia.

Cap. CXXVIII.

Ægyptia faba, quæ aliqui Pō-
ticam vocant, in Ægypto ple-
rūque provenit: in Asia etiam
Ciliciæq; lacubus, inuenit. Fo-
lia habet ampla, etiam si ad ar-
borum frondes comparentur,
caulem cubitalem, digiti crassi-
tudine: florē roseum dupla pa-
paueris amplitudine: & ubi flo-
re exuitur, fert folliculos vespä-
rum fauis similes, in quibus fa-
ba supra operculum, bullantis
ampullæ modo, pminet. Cibo-
rion aut Cibotion ideo nomi-
nant, id est arculā, quoniā fēra-
tur ipsa, humenti glebæ mada-
ta, & ita in aquā demissa. Radi-
ce firmat harundine crassiore,
quæ cruda coctave estur: ei co-
locasia nomen est. Faba virens
māditur, & exiccata nigrescit,
vulgare magnitudine superat.
Adstringendi facultatem obti-
net, & stomacho vtilem: dy-
sentericis, coeliacisq; prodest,
insparso.

DIOSCORIDIS

in sparso, posentæ vice, lomēto : datur quoq; in pulve. Cortices in vino mulso decocti, si terni inde cyathi bibātur, magis proficient. Facit ad aurium dolorem, quod in earum medio viride spectatur, gustu amarum, si tritum & cum rosaceo coctum instilletur.

Lens. Cap. CXXIX.

Lens frequenti cibo aciem oculorum obtundit, ægrè concoquitur, stomachum malè habet, eumq; & intestina inflat : sed aluum cum cortice cocta sistit. Præstat in cibo, quæ facilimè coquitur, nihil attri in maceratione reddens. Vim habet adstringendi : quæ ex causa aluum cohibet, si detracto antea cortice discoquatur accuratè, primaque aqua inter coquendum effundatur (quippe primum id decoctum ventrè resoluit) Somnia tumultuosa excitat, capiti, neruis, ac pulmōi inutilis : melius suo fungetur munere contra alui fluxiones, addito cum aceto intybo, aut portulaca, aut beta nigra, aut baccis myrti, aut putamine punici, aut aridis rosis, aut melspilis, forbisve, pyris Thebanis, aut malis cotoneis, aut cichorio, aut plātagine, aut gallis itegris :
quæ

ἐπιπασσόμενον ἐν τῇ ἀλφίτῃ, καὶ πολλοπορεύμενον δὲ διδύται. τὰ δὲ λεπτά μᾶλλον πικρὰ ἐφαιμένα ἐν οἴνομέλῃ, καὶ πεπλοῦρα πολλὰς κυσσῶν τεσσῶν, καὶ πρὸς ἀταλγίαν δὲ πικρὰ τὰ ἐν μέσῳ χλωρὸν αὐτῷ, πικρὸν δὲ καὶ τὴν γλυκύτην, λείον συνδρομήνω συνελόμενον τε καὶ ἐν σαζόμενον.

Πρὶ Φακοῦ. Κεφ. ρκθ'.

* φακὸς βιβρωσκόμος συνελόμενος, ἀμβλυωπὴς, δύσπεπτος, καὶ κοσμομαχρὸς, πνευματικός, σπασμῶδης καὶ ἐντέρων, κοιλίας δὲ σπληνικός, συν τῷ λείπῃ ἐδιδόμενος. διαφέρει δὲ αὐτὸς ὁ ἐλανὸς καὶ μηδὲν ἀνίει ἐν τῇ διαβροχῇ μέλαν. Διῶαμιν δὲ ἐχει συμπικνύ. ὁ δὲ κοιλίαν ἱσπῶσι, πεπραπτεπιδείξ καὶ ἐφιδείξ ἐπιμελῶς, τὸ πρὸς τοῦ ἐν τῷ ἀφίψεσθαι ὕδατος ἀποχρῶμεν, λυπτικὸν γὰρ κοιλίας τὸ πρὸς τοῦ ἀφίψιμα αὐτῷ, ἔστι δὲ δύσνιφτος, ἄξετος πρὸς τὰ νευράδια καὶ πνεύμονα καὶ κεφαλῇ. βέλτερον δὲ τὸ ἴδιον ἔργον ἀποτελεῖ πρὸς τὰ ρεύματα τῆς κοιλίας, μὴ γένῃσι αὐτῷ μετ' ὅξους, σέρεως ἢ αἰδραχνης, ἢ στυτλοῦ μέλανος, ἢ μύρτων, ἢ σιδῶν, ἢ ῥόδων ξηρῶν, ἢ μεσπλων, ἢ ὕων, ἢ ἀπῶν θηβαϊκῶν, ἢ κυδωνίων μύλων, ἢ κισθαίου, ἢ ἀργονόλωσσι, ἢ κυκιδων ὀλοκλήρων, καὶ τινος

αἱ πνεῖς μετὰ τὴν ἐλπίσιν ῥίπτονται, ἢ ῥόδος τῶ ἐπὶ τὰ ὄψα. δει δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαταλέγειν αὐτῷ· εἰ δὲ μὴ, ταράττει τὴν κοιλίαν, καὶ ἀναπεσσω δὲ σωμαίου
 5 μάχου πελεπιδέντες τεύχεον ταφακοὶ καὶ καταπεδέντες ὠφελούσι· παρηγορεῖ δὲ καὶ ποδάγρης συν' ἀλφίτῳ ἐφθός κατελπίσιν καὶ καταπλασθεῖς μετὰ δὲ μέλιτος κόλπους κολλᾷ, ἐργασθεῖς περὶ ῥήπει καὶ ἔλκη ἀνακαθαίρει· συν' ὄξει δὲ ἐλπίσιν σκληρώματα καὶ χοιράδας διαφθερεῖ· συν' μελικώτῳ δὲ ἢ κυδωνίῳ, ὁφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ δακτυλίας θερμαίνει, ῥοδίνου μιν
 15 γλυκύου· ἐπὶ δὲ τῶν μειζόνων ἐν δακτύλῳ φλεγμονῶν καὶ κόλπων μεγάλων, συν' σιδίοις ἢ ῥόδοις ἕκαστος ἀφελόμενος μιν γλυκύου καὶ μέλιτος· περὶ νομάς δὲ γαγγρανικὰς ὁμοίως, ἢ καὶ
 20 θαλάσσης μιν γλυκύου· περὶ δὲ φλυκταῖνας καὶ ἐρπητας καὶ ἐρυσσιπέλατα καὶ χιμῆλα ὥς περὶ εἴρηται· περὶ δὲ χονδριῶνταις μακρῶν καὶ ἀπαρναύσεως ἐλφόμενος ἐν θαλάτῃ ἀεμῶζει καὶ
 25 ταπλασθεῖς.

quæ post decoctionem abiciuntur, vel uvarum rhois quæ obsoniis insparguntur: verum acetum cum eo diligenter percoqui debet, aliàs aluum conturbat. Contra subuersionem stomachi, triginta grana lentis delibrata deuorari proderit: decocta cum polenta, & illita, podagras lenit: finus cum melle glutinat, crustas rumpit, vlcera purgat, decocta in aceto duritias & strumas discutit, cū cotoneo aut melilolo medetur inflammationibus oculorum, sedisque, addito rosaceo: sed in amplo finu aut inflammationibus sedis, quæ maius remedium exigunt, cum putamine punici, ac siccis rosis, adiecto melle, decoquitur: nō mis quæ in gangrenam euaserunt, adiuncta maris aqua, pustulis, & his quæ serpunt, igni sacro, pernionibusq; , vt antea dictum est: contra mammas in quibus lac in grumos coit, & præ nimia sui copia profunditur, cocta in aqua maris, & illita auxiliatur.

Πρὸ Φασόλων. Κεφ. ρλ'.
 Φασόλος φυσώδης, πνευματῶν κινητικὸς, δύσπεπτος ἐλπίσιν δὲ χλωρὸς καὶ ἐπιόμυρος, κοιλίας μακαλικὸς· περὶ δὲ ἐμῆς οὐθελος.

Πρὸ

Phasioli. Cap. CXXX.

Phasioli inflant, spiritus ciunt, agrè coquuntur. Virides cibo aluum emolliunt, ad vomitiones idonei.

Ερουμ

DIOSCORIDIS

Eruum. Cap. CXXXI.

Eruum parvus frutex omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, semina in valuulis habes, è quibus farina fit, nomine eruina, ad medendi vsus conueniens. Eruum capiti onerosum est, aluum esu turbat, sanguiné per vrinam extrahit, elixo boues faginantur. Parandæ farinæ ratio hæc est. Vberiora grana cãdidãque deliguntur, permiscendõque aqua respergũt, donec sufficienter combibãt: postea torrẽtur, vsque dum hiens cortex difrumpatur: moli- tãque, farinario cribro incernuntur, postremò farina recõ- ditur. Hæc aluo utilis est. Vri- nam ciet, meliorem colorem efficit, sanguinem per vesicam aut aluum cum torminibus elicit, si largius in cibo aut potu assumatur: vlcera cum melle purgat, lentigines & vitia cutis in facie, & maculas totũmq; corpus emēdat: nomas, gãgræ- nas, duritiãsq; serpere nõ patiĩ mãmaraũ duritias emollit, atra vlcera quæ theriomata vocãt, fauõsque emarginat, carbũcu- los rūpit: cũ vino subacta illitu morfib⁹ viperarũ, canũ, homi- nũq; medet: vrinẽ difficultates, tenesmõsq;, ex aceto mitigat.

Eruum

Πρὶ Οεός. Κεφ. ρλδ.
Οεός γνάμιος δαμύ-
σκος, σενόφυλλος, λεπτός, ἔ-
χων σπέρματα ἐν λοβοῖς, ἐξ
ᾧ γίνεται τὸ καλούμενον οεό-
βιον ἄλευρον, ὃ πρὸς τὴν ἰα-
τρικὴν χρησὶν ἀρμόζει. ἔστι δὲ
καρμῳαεικὸς, κοιλίας ταρακτι-
κὸς εἰ βρωθεῖν, αἷμα τὲ δι' οὐ-
ρων ἄγει· βούς δὲ λιπαίνει ἐφ-
θὸς παραπνεύματος. σκευάζε-
ται δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ οεόβιον οὕ-
τω· ἐκλέξαι τὸν εὐτερέφους, καὶ
λευκοὺς ῥαῖνας ὑδατι ἀναφρεῶν,
ἐάσας τὲ ἐφ' ἱκανὸν συμπίειν,
φρεῖα ἄχρῃς ἀν περιρρήγῃ ὁ φλοι-
ός. εἴτα ἀλέσας καὶ διασείσας
κοσκίνῳ, λεπτῶ ἀπόδεσ. ἔστι δὲ ἰς
ἐνκοιλίον, οὐρετικόν, ἐν χροίας
ποιητικόν· πλεοναδὲν δὲ ἐν βρω-
τῶ ἢ ἐν ποτῶ, μετὰ σφόδρῳ αἷ-
μα ἄγει διὰ κοιλίας καὶ κύστε-
ως· καὶ αἵρει δὲ ἔλκην σὺν μέ-
λιτι, καὶ φακοὺς καὶ ἐφῆλεις καὶ
σπίλους, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα·
γομάς τε ἴσῃσι καὶ σκληρώμα-
τα, καὶ γαγγράinas· καὶ σκλη-
εῖας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς,
καὶ διεϊώδῃ καὶ ἄνδρακας καὶ
κνέαι αὐτὰρ ῥήπει· φρεαδεῖς δὲ
σὺν οἶνῳ κινώδηνκα· καὶ ἀν-
δρωπόδηνκα καὶ ἐχρόδηνκα δι-
εσπένει κατὰ πλάσσωμα· σὺν
ὄξει δὲ δυσουείας, καὶ σφό-
δρους καὶ τενισμούς παύει. ἀρ-
μόζει

μὲν δὲ καὶ τοῖς ἀσθενέσιν, κα-
ρὸν μέγιστος φρενὸν ληθῆναι σὺν
μέλει. τὸ δὲ ἀφ' ἡμέα αὐτῶ κα-
τατλούμενον, χυμέλα καὶ κνη-
σμοὺς τοῦ ἐν σώματι δια-
5 πύει.

Πρὶ Θέρμ. Κεφ. ρλβ'.

Θέρμος ἡμερὲς γινώσκουσιν, οὗ
τὸ ἄλευρον σὺν μέλει πικρὸν ἐκλει-
χόμενον, ἑλκυσθῆναι ἐκτενέσθαι,
καὶ αὐτοὶ δὲ ἀποβρῆναι, καὶ
10 ἐμπικροὶ ἐσθιόμενοι, τὰ αὐτὰ
διδῶσι. καὶ τὸ ἀφ' ἡμέα αὐτῶν
τὰ αὐτὰ ποιῆ μετὰ πηγαίου καὶ
πεπύρεως ποτὲν ἔστιν καὶ σκλη-
νικοὺς ὠφελεῖ. ἐπαύτημά τε
γαγγράνην ὅτι χυμῶν, καὶ θη-
15 ειομάτων, ἴσως ἀρρομύνης,
ἀλφῶν, σπλῆν ἐξαισθημάτων
τῶ καὶ ἀχάρων. τὸ δ' αὐτὸ
καὶ καταμυώων, καὶ ἐμβρύων
ἐπισπαστικόν, μετὰ σμύρνης καὶ
μέλιτος ἐν περὶ δέτῳ. καὶ θα-
20 ρει δὲ τὸ ἄλευρον χυμῶν καὶ πε-
νιόματα, καὶ φλεγμονὰς παρῶν-
γει σὺν ἀφίτῳ καὶ ὕδατι. σὺν
ὄξει δὲ ἰσχυρὰς παρηγορεῖ καὶ φύ-
ματα, χολέρας δὲ μεταβάλλει
ἐν ὄξει ἐνδεῖς καὶ καταπλά-
25 σθεῖς, καὶ αὐθρακας ἀεὶ ῥέπει.
μετ' ὕδατος δὲ ὁμβρεῖν ἐνδε-
τες οἱ θέρμοι ἄχρι χυλῶσεως,
σημῆχαι παρῶν πονέει. δὲ χα-
μαλίωντος ῥίχης τὸ μέλανος ἐν-
δεῖς, παρῶν ἴσως ἰσθῶν,

Eruum tabidis, qui alimentum
non sentiunt, tostū, & ad vncis
magnitudinē melle exceptum,
sumptumq; conuenit. Eius cre-
mor perniones, & pruritus in
toto corpore, sanat fouendo.

Lupini. Cap. CXXXII.

Satiuus lupinus notus est, cu-
ius farina cum melle delinctū,
aut potu vētris animalia expel-
lit. Ipsi quoq; macerati, & cum
sua amaritudine esiti, eadē effi-
ciūt. Decoctū eorū idem mu-
nus prestat, cum ruta & pipere
potum: quare lienosis prodest.
Eodē vlcera tetra, quæ theri-
mata vocant, gangrænas, inci-
pientē scabiem, eruptiones pu-
stularū, vlcera in capite manā-
tia, vitiligines, maculāsque fo-
uere vtilissimū. Menses & par-
tus extrahit, cum myrrha &
melle subditum in vellere. Eo-
rum farina cutem liuorēsque
corrigit, inflammationes cum
polenta & aqua mitigat, tuber-
cula & coxendicum cruciatus
ex aceto lenit, strumas in ace-
to cocta illitæque dissipat, car-
bunculos rumpit. Decocti coe-
lesti aqua, donec in cremorem
lentescant, faciem abstergunt:
medentur pecorū scabiei, cum
radice nigri chamaeleontis, ita
vt tepente decocto abluantur.

o ij Cit

DIOSCORIDIS

Cit vrinam radix cum aqua cocta. Lupini triti, vbi mace-
ratu dulcescere coeperint, cum
aceto poti, fastidium de-
trahunt, & cibi auidi-
tatem faciunt.

Lupinus sylvestris.

Cap. CXXXIII.

Gignuntur & sylvestres lu-
pini, latius similes, sed omni-
no minores, qui eadem quæ
satiui possunt.

Rapum. Cap. CXXXIII.

Decocta rapæ radix alit, in-
flationem parit, humentem ac
fluxam carnem creat, venerem
stimulat: decocto podagræ,
pernionésque fouentur, con-
tritóque rapo atque imposi-
to iuuantur: si excauatæ radi-
dici rosaceum ceratum adiga-
gatur, & feruenti cinere elique-
scat, exulceratis pernionibus
proficiet. Cymæ eius decoctæ
manduntur, & vrinam ciunt.
Semen antidotis & theriacis,
præsertim quæ sensum dolo-
ris auferunt, anodyna vocant,
idoneum est: potum contra ve-
nena salutare est, venerem cõ-
cit. Rapum muria cõditum,
minus alimeti sufficit: sed mul-
to magis appetentiam recreat.

Sylvestre rapū. Ca. CXXXV.

Sylvestre rapum in aruis na-
scitur,

* ἐκλελεγκμένων τῶ ἀφελήματι
χλιαρῶ. ἢ δὲ ῥίζα ἐλκεῖται συν-
ὑδατι καὶ πεδίει, ἐρησιν κινεῖ. οἱ
δὲ ἀπογλυκανθέντες λεῖοι συν-
ὑξεί πεδύντες σωμαχοῦ ἁλῶν
παραύρουν, καὶ ἀνορεξίαν ἰσθύνται. 5

Πρὶ ὀσμῆς ἀγρίου.

Κεφ. ρλγ.

Γίνεται δὲ καὶ δέσμος ἀγρίου,
ἐμφερὲς τῶ ἡμέρῳ, κατὰ πάντας
δὲ μικρότερος, ποίων ὅσα καὶ ὁ
ἡμέρος. 10

Πρὶ Γογγύλης. Κεφ. ρλδ.

Γογγύλης ἡ ῥίζα ἐφθὴ πρὸφι-
μος, πνευματωπὴν, σαρκὸς πλε-
δαρῆς ῥυνητικὴν, ἀφροδισίων πα-
ρορμητικὴν. τὸ δὲ ἀφελήμα ἀν-
τὶς, ποδάρκας καὶ χμύτλαν ἐ- 15
στὶ κατὰ τλημα, καὶ αὐτὴ δὲ λεῖα
κατὰ πλάσσομῶν ἀφελεῖ· εἰ δὲ
πρὶ ἐγγλύφας τὴν ῥίζαν, κηρω-
τὴν ῥοδίνην ἐν αὐτῇ ἐπὶ θερ-
μοσποδῆ πῆξει, πινεῖ πρὸς τὰ
εἰληκμῶν χμύτλα. ὁ δὲ ἐξ αὐ 20
τῆς ἀσπέρως βιβρώσκειται ἐφ-
δὸς, ἐστὶ δὲ διουρητικὸς. τὸ δὲ
σπέρμα εἰς ἀντιδότους καὶ θηρια-
κὰς ἀνωδυνόους ἐλκετον· βονδεῖ
δὲ καὶ τοῖς θηριασίμοις πεδύν, πα-
ρορμῶν καὶ πρὸς ἀφροδίσια. ἀλ- 25
μειδεῖται δὲ ἀπεροφωτέρα γίνε-
ται βιβρωσκομῶν· ταῖς μὲν τοῖς
ὀρέξεϊς ἀνακαμβάνει.

Πρὶ Γογγύλης ἀγρίου. Κεφ. ρλε.

Ἡ μὲν τοῖς ἀγρίαις γογγύλη οὐδὲ ἐν
ἀγρίαις,

ἀνέχουσιν, δάμνος πηχυαῖος τὸ ὕψος, πολὺ κλάδος, ἐξ ἄκρου λείος, φύλλα ἐχρυσταί κεία, διακτύλου τὸ πᾶχος, ἢ καὶ μείζονα· καρπὸν δὲ ἐν λοβοῖς χαλυκαῖα δεσιν· ἀνοιχθέντων δὲ τῶν τελευαρπίων, ἔσθωσιν ἄλλος κεφαλοειδὴς ἐστὶ λοβός, ἐν ᾧ σπερμάτια μέλανα, θραυσθέντα δὲ λευκὰ ἐνδεδεν. μίγνυται δὲ σμήγμασι περσώπου καὶ τῷ ἄλλῳ χρω-
 10 πῆς· ὅσα δὲ ἀλεύρων γίνεται περμύων, ἢ πυρίων ἢ αἰείων ἢ ἐρεβίων.

Περὶ Βενιάδος. Κεφ. ρλς'.

Βενιάς, καὶ ταύτης ἡ ρίζα ἐσθὴν φυσώδης ἐστίν, ἥπιον δὲ πρόσ-
 15 μος· ποιεῖ γὰρ τὸ σπέρμα αὐτῆς ἀνενδρῆ τὰ θανάσιμα περσπιδέρον, μίγνυσι δὲ καὶ ἀντιδόχοις, ἀλμυρῶν καὶ ταύτης ἡ ρίζα.

Περὶ Ραφανίδος. Κεφ. ρλζ'.

*Ραφανίς, καὶ αὐτὴ πνευματώπων
 20 γυνητικὴ καὶ περμαντικὴ, εὐστομὸς· ἐν εὐστομάχῳ, ἐξευκτικὴ δὲ ὅτε καὶ ἐριπτικὴ, εὐκοίλιος εἰς πρὸς ἐπιλαμβάνει μάλλον συ-
 25 κερροῦσιν τῇ ἀναδόσει. περσπιδό-
 μόνη δὲ μετὰ ῥίζῃ τῷ περσπιδό-
 25 ἀμύλῳ δὲ καὶ τοῖς ἐμείν μέλλουσιν περσπιδόμῳ, ἀκρίβοι δὲ καὶ αἰσθησεῖς· ἐσθὴν δὲ ποιεῖ λαμβανόμεν βήλοισι χρωμένως, καὶ τοῖς πᾶχος γυνώσκον ἐν δώδεκα. ὁ δὲ φλοιὸς αὐτῆς μετὰ ὀξύμυλτος λαμβανόμε-

scitur, fruticosum in cubiti altitudine affurgēs, ramosū, laue in cacumine folia fert lauia, digitali latitudine, aut maiora & fructum in siliquis calyculatis: cumq; eorū inuolucra aperiūtur, alia intus filiqua spectatur, quæ quandā capitis speciē præbet, in qua semina paruula cōcipiūtur, foris nigra intus alba. Additur in medicamēta quib⁹ ad detergendā cutē in facie, to τόq; corpore, utimur: præsertim quæ ex lupini aut arui, tritici aut lolij farina, fieri solent. Napus. Cap. CXXXVI. Cocta napi radix inflat, modicum alit. Semen eius potum venenorum vires hebetat, antidotis admiscetur, conditur facile radix.

Radix Cap. CXXXVII.

Radix (q̄ græcis raphan⁹ dicit⁹) exalfacit, flatus gignit, ori suavis est: sed stomacho aduersa, ruct⁹ ciet, yrinā pellit, aluo aptior: summo tamē cibo sumi debet, quo magis ei⁹ distributio adiuuet, quū autē p̄sumit, cibū suspendit: quare vomituris cōmodissimē datur ante cibū. Séfium aciē excitat, decocta cōtra veterē tussim, & pituitæ crassitiē in pectore, efficax est. Cortex ex aceto mulso
 o iij celerius

DIOSCORIDIS

celerius vomitiones mouet: hydropicis commodissimè illinitur, lienosis vtilis, sugillata cum melle rapit, & nomas amolitur: cōtra viperarum ictus auxiliatur, alopecias ad pilum reducit, lentigines cum loliacea farina emendat, his qui fungis stragulantur, tam cibo quàm potu salutaris est. Semen vomitiones facit, vrinam mouet, menses cit, lienem extenuat, cum aceto illitum gangrænas validissimè emarginat, : coctum cum aceto multo anginis perquàm vtiliter gar-garizatur, contra cerat-
tis morsus, potū ex vino auxilio est.

Rhaphanus syluestris.

Cap. CXXXVIII.

Syluestri raphani, quā Romani armoraciā vocāt, folia satiuo similia, sed magis lāpšanā imitātur: radix gracilis, tenera, subacris. Tam foliū q̄ radix in olera recipitur: sed hæc excalfacit, vrinā concitat, estuosa est.

Sifer. Cap. CXXXIX.

Sifer vulgò cognitum, cuius radix decocta ori grata est, & stomacho, vtilis, vrinam ciet, & appetentiam inuitat.

Lapathū siue rumex. Ca. CXL.

Ex generib⁹ rumicis, oxylapathum

λαμβάνόμενος, ἐμπεπικώτερος ἁρμόζων ὑδρωπικοῖς, κατὰ πλά-
θεῖς δὲ ἐνδίδεται καὶ σπληνικοῖς
σὺν μέλιτι δὲ νομᾶς ἐφίσησι καὶ
ὑπόπια αἶρει. βονδεῖ καὶ ἐχθρο-
στοῖς, καὶ ἀλωπεκίας διασυνεῖφαι
καὶ ἀποσμήχει σὺν αἰρίνῳ ἀ-
λεύρῳ, βονδεῖ καὶ τοῖς ὑπὸ μυκή-
των πνιγμένοις βεβρωσκόμοις
ἢ πνέμοις καὶ ἐμμελῶς αἶρει. τὸ
δὲ σπέρμα αὐτῆς ἐμπεπικόν, οὐ-
ρητικόν, σπληνὸς καὶ διαιρετικόν
πνέμονος μετ' ὄξους. συνω-
χκοῖς τι βονδεῖ ἀφ' ἡμῶν σὺν
ὄξυμῆλιτι θερμῷ εἰς ἀνασφα-
εῖσιν, καὶ πρὸς κέρους δόγμα
σὺν οἴνῳ πνέμονος βονδεῖ, ὅπ-
πασιν δὲ μετ' ὄξους καὶ γα-
γῆρας ἐν τῶν σπείρα εἰσάγει.

Πρὶ Ραφανίδος ἀγρίας.

Κεφ. ςλθ'.

Ραφανὶς ἀγρία φύλλα ἔχει
ὅμοια τῇ ἡμέρῳ, πρὸς τὰ πῆς
λαμβάνει μάλλον· ῥίζα δὲ ἰ-
σχυρὴ, μαλακὴ, ὑπόδριμτος, λα-
χανεύεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥί-
ζα ἐφθάρ' ἐστὶ δὲ θερμαντικὴ, οὐ-
ρητικὴ, καυματοδότης.

Πρὶ Σισαρίου. Κεφ. ςλθ'.

Σίσαιρον γνώριμον, οὗ ἡ ῥί-
ζα ἐφθὴ εὐσμος, εὐστόμα-
χος, οὐρητικὴ, ὀρέξεως πρεσβυ-
τικὴ.

Πρὶ Λαπάθης. Κεφ. ςμ'.

Λάπαθον, τὸ μὲν αὐτῆς ὄξυλόν
παθόν.

πασιον λέγεται. τοῦ ὁμοίου ἐν ἑλ-
σι, σκληρὸν κατὰ ἄκρα ὑπέβη. τὸ
δὲ πικρὸν τῶν οὐχ ὁμοίων τῷ
πεφθῶ. τείτον δ' ὅτιν ἄρμον,
μικρὸν, παρ' ὅμοιον ἀνομοιότατον,
⁵ μαλακὸν, ταπεινόν. ἐστὶ δὲ καὶ
τέταρτον εἶδος αὐτῶ, ὃ ἔνιοι ὀξά-
λιδαν ἢ ἀναξυρίδα ἢ λάπατον κα-
λοῦσιν, ἐφ' ἧλα ὁμοία τῷ ἀρεῖῳ
¹⁰ καὶ μικρῷ κατὰ τὴν, χαμηλὸς ἢ μέ-
γας, κατὰ τὸ ὑψηλὸς, ἐρυθρὸς, δρι-
μύς, ὅπῃ τὸ χαμηλόν, καὶ ὅπῃ τῶν
φασματόδων. παύτων δὲ τὸ λά-
χαρον μαλακᾷ κοιτίαν ἐβλήθη.
ὁμοῖον δὲ κατὰ πλάτος ὁμοῖον, με-
λικτεῖδας* σὺν ῥόδιον ἢ τὸ κρόκον
διαφορεῖ. τὸ ὅ περὶ μὲν τὸ ἀρεῖον
¹⁵ καὶ τὸ ὀξύλαπτόν καὶ τῆς ὀξάλι-
δος, πίνεται ὀφθαλμῶς εἰς ὕδα-
τος ἢ οἶνον, περὶ δὲ συσπινθείας καὶ
κοιλιακῆς διαστρέσει, καὶ ὁσίου
σομαχοῦ καὶ περὶ σπορτικῆ πηλ-
γμῇ. καὶ εἰ περὶ τοῦ δὲ πρὸ οὐδὲν
²⁰ πείσει τὴν πηλγίαν. αἱ δὲ ῥίζαι ἀν-
τῶν ἐφ' αὐτὰ σὺν ὀρεῖ καὶ ὁμοῖα κα-
ταπλάσσειται, θεράπευσις λέ-
γεται, λεηγμῶς, ὅπου γὰρ λε-
πτεῖς δὲ καὶ περὶ ἀναβίβειν τὸ
πρὸ ἐν ἡλίου νίτρω καὶ ὀρεῖ. περὶ τῆς
²⁵ δὲ καὶ κνημῶν τὸ ἀφ' ἡμᾶς ἀν-
τῶν περὶ αὐτῶν ὁμοῖον. περὶ τοῦ
εὐρεῖν τὸ ὁμοῖον καὶ ὁδοῦ κατὰ
τὴν ἐβλήθηται ἐν οἶνῳ καὶ δια-
κλυζόμενον, διαφορεῖται καὶ χρο-
μῆδος καὶ περὶ τῆς ἐφ' αὐτῶν

pathum vocant, quod in acutū tendit, dura habēs extrema, in palustribus nascēs. Alius est fatius, illi dissimilis. Tertiū gen^o sylvestre, parū, plantagini p-
ximū, humile & molle. Quar-
tum est quod alij oxalida, alij
anaxyrida, aut lapathon vocāt.
Folia ei⁹ sylvestri ac exiguo ru-
mici similia, caule nō magno,
semine subacuto, rubēte, acri,
in caude & agnatis appēdici-
bus, emic ante. Omnium deco-
cto olere alius emollit. Crudi
illitu, melicerides, rosaceo aut
croco adiecto, discutiunt. Syl-
vestris & oxylapathi, & eius
quam oxalida nomināt, semen
ex aqua aut vino vtiliter bibi-
tur, contra dysenterias, & cœ-
liacorum affectus, stomachi fa-
stidia, scorpionum ictus. Quod
si quis in potu præsumat, nihil
molesti ex ictu patietur. Radi-
ces ex aceto coctæ aut illitæ
crudæ, lepras, impetigines, &
scabrosos vngues perfrānt: sed
antea locus aceto & nitro in
sole perfricandus est. Pruritus
corporis, decoctum earum fe-
dat, si foueatur, aut in foliis
balnearum confricetur. Coctæ
in vino & instillatæ, auriū den-
tiumq; dolorem mulcent, stru-
mas parotidasque discutunt.

DIOSCORIDIS

lienem cum aceto extenuant.
Aliqui amolendis strumis radicum gestamine vtuntur, eas collo appendentes. Tritæ & admotæ foeminarum profluvia sistunt, cum vino autem potæ regio morbo medentur, calculos vesicæ minuunt, menses ciēt, scorpionum ictibus auxiliatur.

Hippolapathon. Ca. CXLI.
Hippolapathon olus est magnū, in paludibus nascens: eadem habet vires, quas supradicta rumicis genera.

Lampfana. Cap. CXLII.
Lampfana syluestre olus est: plus alit q̃ rumex, & stomacho vtilius. Cuius folia caulēsq; coquantur in cibo.

Blitum. Cap. CXLIII.
Blitum estur oleris modo, alio vtile est: nullius in medicina vsus.

Malua. Cap. CXLIII.
MALVA fatiua esui longè aptior syluestri: stomacho aduerfatur, aluum iuuat, sed multò magis caules: interaneis & vesicæ vtilis. Cruda folia cum salis exiguo māducata, agilopas ex melle fannant: verum cum cicatricem trahere cœperint, ea demum

συν οἶνω κατὰ πλάθειται, ἀπλῆ
να δὲ συν ὕξει, ἢ ἐν δόσματι δέ
πνιες χεῖρονται τῆς βίβλας πρὸς
χοιράδας, πρὸς ἀπὸντες τῶ στα-
χυλφίσι καὶ ροῦν γυναικείον
πρὸς πρὸς καὶ αἵματι, ἀφ' ἡ δέσαι
δὲ συν οἶνω ἢ πνύμεται, ἐκτε-
κοὺς ἀποδιδραπύνοισι, ἢ λίθους
τῶν ἐν κύσει ἀρῶν πύκτον, ἐμμελῆ
τὲ ἀρῶσι, καὶ σκορπιο πλῆκτε
βονδοῦσιν.

Πρὶ Ἰππελαπάθου. Κεφ. ρμδ. 10
Ἰππελαπάθου λαχάνον ὅστι
μῆλα ἐν ἔλκεσι γυνώμενον. Δύ-
ναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τοῖς
πρὸς ἐκτερεῖς.

Πρὶ Λαμφάνης. Κεφ. ρμδ.
Λαμφάνη λαχάνον ὅστι ἀρῶν 15
ον, πρὸς μῶτερον ἢ ἐν δόσματι χε-
τερον τῶ λατῆρου, ἢ τὰ φύλλα
ἢ ὁ καυλὸς ἐδίδεται ἐφ' ὅτι.

*Πρὶ Βλήθης. Κεφ. ρμγ.
Βλήθιον λαχάνον ἐστὶ τὸ το-
ῦτο δὲ ἐν κοίλῳ, οὐδὲ μῖαν ἔχον 20
φαρμακώδη δύναμιν.

Πρὶ Μαλάχης. Κεφ. ρμδ.
Μαλάχη ἐστὶ διμωτέρα μάλ-
λον ἢ κηπευτὴ τῆ χειρῆος κακο-
δόμαχος ἢ ἢ ἐν κοίλῳ, ἢ μάλ-
λον οἱ χαυλοὶ ἐντέροις δὲ ἢ κύ- 25
σι φέλιμοι. Δύναμιν ἢ ἔχει τὰ
φύλλα ὡμὰ κατὰ πλάθειντα ἢ
μετὰ ὀλίγων ἁλῶν μαλακτέντα
ἀγριώπια ἀνασκευάζειν συν μέ-
λιτι πρὸς μὲν τοῖς τῇ ἀποπλῶσει
δίχα

citra

δίχα

διχα τ' ἄλλων χρησέον αὐτῇ. πει-
 χυ πρὸς μελισσῶν καὶ σφικῶν πλη-
 γας καὶ ἀπλοῦς καὶ πλεῖστον περὶ
 σιτη δέ τις αὐτῷ ὁμοῦ λείαν
 σὺν ἡαίρῳ ἀπλοῦς διαλύει. καὶ
 5 δὲ ἔρου καταπλασθεῖσι, ἰχθῦας
 καὶ πύρα ἰάται. ἐφ' ὃ καὶ λεία τὰ
 φύλλα καὶ σὺν ἡαίρῳ ἐπιπείθευρα,
 πνεύματα καὶ ἐρισπείατα ὀφε-
 λεί. τὸ δὲ ἀφ' ἡμα αὐτ' μαλα-
 κτικὸν ἐγκράδισμα ὑστερᾷ, εἰς τε
 10 ἐνείματα πρὸς δηγμοῖς ἐντέρων
 καὶ μήτρας καὶ δακτυλίοις ὑπόδιον.
 ὁ δὲ ζωμὸς σὺν τ' ῥίζαις βοηδεῖ
 ἐλόμενος πᾶσι τοῖς θανατόμοις,
 ξερᾷ τ' δὲ συνεχρῶς πίνοντας. ὁ-
 φῦγι δὲ καὶ φλογητοδύκτοις καὶ γά-
 15 λα κατασπᾷ. ὁ δὲ καρπὸς μισγύ-
 ρος αὐτῷ λωτοῦ ἀγρίου σπέρμα-
 τος, πνόμενος μετὰ οἴνῳ, τὰ πρὸς
 κύστην διζήματα περὶναι.

Περί Ατρίφλεως. Κεφ. ριέ.

Ατρίφλεως οἱ δὲ, χρυσολάχα-
 20 ρον, λάχανον ὀνόμιμον. διπλὸν, τὸ
 μὲν ἄγειον, τὸ δὲ κηπευτὸν. λα-
 χανώτεται δὲ ἐφ' ὃν. ἔστι δὲ κοι-
 λίας μαλακτικόν, καταπλασθό-
 μιον δὲ ὁμῶν τε καὶ ἐφ' ὃν, φύ-
 γεθλα διαφορεῖ. ὁ δὲ καρπὸς αὐ-
 25 τῷ πνόμενος μετὰ μελιπράτου,
 ἰκτερον διεσπένει.

Περί Κράμβης.

Κεφ. ρις'.

Κράμβη ἢ ἡμερῶς ἐνκοιλίας,
 ἀκρὺς ἐσθὺς ἐδοιμήνη, καὶ ἐπ' ἡ-
 δέισιν

citra salem vtendum est. Con-
 tra aculeatos apium vesparium
 que ictus, illita efficax est: ea-
 dem cruda cum oleo trita per-
 uncti, non feruntur. Ulcera
 manātia in capite, fursuresque
 cum vrina sanat. Sacris igni-
 bus & ambustis decocta fo-
 lia, tritaque, vtilissimè ex oleo
 imponuntur. Eius decoctum
 vuluas infelsione mollit: pro-
 dest erosionibus vesicæ, & in-
 testinorum, vuluæ, fedis que, dy-
 stere infusum. Ius decoctæ cū
 radice sua, contra omnia ve-
 nena auxiliatur, si continuò à
 bibentibus reuomatur. Cōtra
 phalangiorum morsus reme-
 dio est, lac euocat. Semen in vi-
 no potū addito loti syluestris
 femine, vesicæ cruciatus lenit:

Atriplex. Cap. CXLV.

Atriplicè aliqui chrysolacha-
 non vocāt, cognitum olus est.
 Duo eius genera, syluestre &
 fatium. Coctum estur, vt o-
 lus. Aluum mollit, panos discus-
 tit, siue crudum, siue coctum
 illinatur. Semè cum aqua mul-
 fa potum, regium morbum
 sanat.

Brassica. Cap. CXLVI.

Brassica fatiua aluo est ido-
 nea, si modo leuiter feruefa-
 cta edatur (nam percocta al-
 uum

DIOSCORIDIS

uum sistit, sed multò magis bis
cocta, aut quæ in lixiuio coqui-
tur) stomachum autem malè
habet. acrior est æstiuæ. In Æ-
gypto propter amaritudinem
non estur. Cæcutiëtibus, & tre-
mulis esse prodest: summo ci-
bo sumpta crapulam discutit,
& vini noxam restinguit. Me-
lior stomacho cyma, sed acri-
or, & ad ciendum vrinam va-
lidior. Ea condita stomacho
inimica est, alium contur-
bat. Crudus fuccus cum ni-
tro & iri deuoratus alium e-
mollit: cum vino quoque epo-
tus viperarum moribus auxi-
liatur: cum fœnigræci farina
podagris & articulorum vitiis
illinitur: prodest & sordidis
vclceribus & vetustis illitus: ca-
put purgat naribus infusus: mè-
fes extrahit cum loliacea fari-
na inditus. Folia per sese illi-
ta, aut cum polenta trita, con-
ferunt inflammationibus, tu-
moribusque: epinyctidas, ig-
nem sacrum, leprásque sanant:
carbunculos ex sale rumpunt:
fluentes capillos retinent: co-
cta, addito melle, aduersus de-
pascencia vlcera, gangrénasq;
valent: lienosisq; ex aceto cru-
da profunt. Mása, deuorato suc-
co, retusam vocem instaurant.

Deco-

δεῖσαι δὲ κοιλίαν ἴσησι, καὶ μάλ-
λον ἢ δισσέως καὶ ἐν κοιλίᾳ ἐπι-
δεῖσαι, κακοστόμαχος ὅ καὶ δριμυ-
τέρας ἢ ζεωρή. ἡ δὲ ἐν αἰγύπτῳ
διὰ πικρίαν ἄβρωτος, ἀμεικνωπὴ
σι ὅ βροθεῖ καὶ βομώδεσιν ἐδοιμά-
νῃ, καὶ τὰς ἐκ κραυπάλῃς καὶ οἶνῳ κα-
κίας σθένισιν ἐπιλαβενομένη.
τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς κύημα εὐστομαχό-
τερον ἢ, δριμύτερον δὲ καὶ ἔρηπ-
τώτερον. τερνυμένην ὅ κακοστόμα-
χον, καὶ κοιλίας ταρακτικόν. ὃ δὲ
χολὴς αὐτῆς ὡμὸς καὶ ἵριδος καὶ
νίτρου κατὰ πινόμενος, κοιλίαν μα-
λάτῃ· μέλ' οἶνῳ δὲ ποθεῖς ἐχρόν-
κταις βροθεῖ. (ὡς πλίνῳ δὲ ἀγέ-
ρω καὶ ὄξει, ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθρο-
πικοῖς· ὅ καὶ ὅ ῥυπαροῖς ἐπιπλά-
τόμενος καὶ παλαιῖς ἀμώζει· ἐγ-
χρόμενός τε καὶ ἐαυτῇ ἴρισι, κα-
φάλλῳ καὶ παύρῃ· καὶ δὲ ἀδείνῃ ἀ-
λεύρῃ περὶ σέδεως, κατὰ μέλαινα ἄ-
γῃ. τὰ ὅ φύλλα καὶ ἀπλοασόμενα
καὶ ἐαυτὰ ἢ καὶ ἄλφιτων λεία,
ποιεῖ πᾶσαν φλεγμονὴν καὶ
οἰδήματα, καὶ ἐρισπύλατα δὲ καὶ
ἐπινυκτίδας καὶ λέπρας ἴσται·
μήδ' ἁλῶν δὲ ἀνδρακάς περὶ ῥήτ-
ται· ἴχει δὲ καὶ ῥύσιν τῶν ἐν κα-
φάλλῃ βίχων ἐφόμενα ὅ καὶ μωρὺ
μέλαινα μέλιτι, πρὸς νομῆς γαλῆρας
αὐτῶν ποιεῖσι. ὡμὸς ὅ ἐδομέμενα μέλ'
ὄζης σπληνικοῦ ὡφεί. διαμασ-
σόμενα δὲ, φωνῆς ἀποκοπὴν κα-
θίστησι τοῦ χολοῦ κατὰ πινόμενου.
τὸ δὲ

15

20

25

τὸ ὃ ἀφ' ἡμέας ὃ αὐτὸ κοιλίαν καὶ
ἐμυμνα κινεῖ πινόμενον. τὸ ὃ αὐθις
ἐτόκισιν μὲν ὃ ὀποκύνει περὶ
ἑνὲν περὶ τὸ ὃ σπέρμα μάλι-
στα ὃ ἐν αἰνυτῶ γινόμενος πινόμε-
5 μόνον, ὃ μινθας ἐκπνέων· μίση
ὃ καὶ εἰς ἀντιδότως κοιλιακός. πρό-
σωπόν ὃ ὀποκαταρῆ καὶ φακός. οἱ
δὲ καυλοὶ χλωροὶ καὶ ἄντες σὺν ὃ
ρίζας καὶ ἀνδριανθίνες σέσι χρι-
στῶ παλαιῶ, πλευράς χεῖνα δὲ
10 γήματα ἐπιτείνοντες πᾶσι σπιν.

Περὶ Κράμβης ἀγρίας.

Κεφ. ριζ.

Κράμβη ἀγρία φύει ὡς ὀπι-
τοπλεῖσιν ἐν παραθαλάσσις καὶ
κρημνώδεσι τόποις, εὐκλεῖα τῇ ἡμέ-
15 ρα, λευκοτέρα δὲ ὅτι καὶ δασυτέ-
ρα καὶ πικρά. τὸ δὲ κύημα αὐτῆς
ἐν κοιλίᾳ ἐλθὲν ἐκ αἵματος. Δύ-
ταμις δὲ ἔχει τὰ φύλλα κατα-
πλασόμενα, κολλητικὴν τῶν μα-
των, καὶ διαφορετικὴν οἰδημάτων
20 τῶν καὶ φλεμονδῶν.

Περὶ Κράμβης θαλασσίας.

Κεφ. ριμή.

Ἡ ὃ θαλασσία λεγομένη κράμ-
βη, ἐξήλλακε τῶν περὶ τῆς ἡμέρας,
ἔχουσα φύλλα ἐν ὡκίᾳ τῇ στρογγύ-
25 λῇ ἀριστολογίᾳ ὅμοια ἐκπέφυκε ὃ
ἐκαστον αὐτῆς ἀπὸ κωνίων ὑπερύ-
δρων ἐξ ἑνὸς μόρου ὡς πρὸς κινεῖς.
ἔχει ὃ καὶ ὀπὸν λευκόν, καὶ πολύν. ἐστὶ
ὃ τῇ γένεσι ὑφ' ὁμοιωμένη, καὶ περὶ
ἐμπικρὸς, λιπαρὸν τῶν συστάσεων.
ὅλη

Decoctum eius potum, aluum &
menses ciet. Flos post concep-
tionem in pello subditus, par-
tum abortu vitiat. Semen eius,
praesertim quæ in Ægypto na-
scitur, potum tinea repellit: in
antidota theriaca additur, fa-
ciei cutem lentiginosq; expur-
gat. Virentes cauliculi cū radi-
ce cremati, & adipe porci ve-
tusto excepti, diuturnos late-
rum dolores mitigant.

Brafsica sylvestris.

Cap. CXLVII.

Sylvestris brafsica, mariti-
mis prærupisq; locis, ma-
gna ex parte gignitur: satiuæ
similis, sed candidior, hirsuti-
orq; amara. Cuius cyma in
lixivia cocta, ori non insuavis.
Folia illitu vulnera congluti-
nant, & inflamationes tumo-
resq; discutunt.

Brafsica marina.

Cap. CXLVIII.

Marina brafsica à satiuæ
prorsus abhorret, quod folia
ferat rotundæ aristolochiæ præ-
longa, tenuia: singula à sin-
gulis rubentibus exeunt, singu-
lari, vt hedera, pediculo: al-
bo succo prædita est, sed pau-
co, falso gustu, & aliquan-
tum amaro, pingui concretu.
Herba

DIOSCORIDIS

Herba in totum stomacho inimica, acris: vehementissimè aluum ciet, in cibo cocta. Coquitur propter acrimoniam cum pingui carne.

Beta. Cap. CXLIX.

Beta duorum generum est, è quibus nigra coquitur cum lentacula, ut ventrè fistat: quod magis radice eius prestatur. Cadida aluo utilis est. Vtraque tamen propter nitrosum humorem: quem habet in se, noxij succi est. Unde succus earum cum melle narium indit, caput purgat, aurium doloribus auxiliatur. Decoctum radices & foliorum, furfures len-desque; deterget, perniones fotu mitigat. Crudis foliis vitiligines, nitro antea perfrietas: alopeciarum inanitates, scapello prius exasperatas atque depascetia vlcera, illini prodest. Eruptionibus popularum, igni sacro, am-bustisque, cocta medetur.

Portulaca. Cap. CL.

Portulacæ vis adstringit: capitis doloribus, inflammationibus oculorum, ceterisque, cum po-lenta imponitur: ardoribus stomachi, sacro igni, vesicæ doloribus, auxilio est: commanducata, dentium stupores sedat: stomachi & intestinorum aestuationem, fluxionesque mulcet:

renes

ἄλλη δὲ ἡ πῖσα, κακοσόμαχος, δει-
μῖα, κοιλίας λυπητικώτατι ἐφθὰ
βρωθεῖσα. συνέχουσι δὲ αὐτῇ ἐ-
νιοι διὰ τῶν δριμύτητα τὰ λεπ-
τὰ τῶν κριῶν.

Περὶ τεύτλων. Κεφ. ρθ'. 5

Τεύτλων διττὸν ὄσιν, ὃν τὸ μὲν
μέλαν σκληρώτερον κοιλίας σὺν
φακίᾳ ἐψηθὲν, καὶ μάλλον ἡ ρίζα.
τὸ δὲ λευκὸν ἐυκοίλιον. ἀμφοτέ-
ρα δὲ κακόχρυμα διὰ τὸ ἐν αὐ-
τοῖς γίνεσθαι. ὅθεν ὁ χυλὸς αὐτῶν 10
καθάρει κεφαλὴν ἔνι ἐγγερόμα-
νος μὲν μέλιντος, καὶ ἀταλγίας ἀ-
φελεί. τὸ δὲ τῶν ριζῶν καὶ τῶν
φύλλων ἀφ' ἡμῶν, πτύρων καὶ κο-
νίσων σκλητικόν, καὶ χυμὸς τῆς
περιττικῆς καταπληροῦμενος. 15
μοῖς ὅ τῶν φύλλοις καταπλάσ-
σιν δειῖ ἀλοῖς περιεχυμένωθεν-
τας, καὶ ἀλωπεκίας κατακνηθεῖ-
σας, καὶ τὰ νεύματα ἔλκην. ἐφθὴ
ὅ ἐξαρθήματα καὶ πνεύματα καὶ
ἐρεσιπέματα ἰᾶται. 20

Περὶ ἀνδράχνης.

Κεφ. ρν.

Ἀνδράχνη διώαμιν ἔχει συ-
πτικὴν· καταπλεωσμένη δὲ μὲν
ἀφ' ἵτων καθάρως ἀλγήμασι καὶ ἐ-
φθαρμένων φλεγμοναῖς καὶ ταῖς ἀλ- 25
λαῖς. καὶ σπλάχνου πυρώσοσι καὶ ἐ-
ρεσιπέλασι, καὶ κύστεως ἀλγήμα-
σι βρωθεῖ· βρωθεῖσα δὲ αἵμα-
διαν καὶ σπλάχνου καὶ ἐντέρων
πύρωσιν καὶ φευματισμὸν περιττικῆς·
νεφρῶν τε